

Δημήτρης Γραμμένος

**Ζητείται κοπέλα να
προσέχει μονόκερο**

24 Μαρτίου 2019

Ο Δημήτρης είναι Κύριος Ερευνητής στο Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας (ΙΤΕ) στον τομέα της Επικοινωνίας Ανθρώπου-Υπολογιστή (HCI) και είναι πιστοποιημένος αξιολογητής των Torrance Tests of Creative Thinking. Έχει δημιουργήσει τη δραστηριότητα «Σχεδιαστές του Μέλλοντος» στο πλαίσιο της οποίας αναπτύσσει και οργανώνει βιωματικές εμπειρίες που εισάγουν την έννοια και την πρακτική της Δημιουργικότητας και της Δημιουργικής Σκέψης σε παιδιά, γονείς, εκπαιδευτικούς και το ευρύ κοινό. Το 2007, εκδόθηκε το παιδικό εικονογραφημένο βιβλίο του «Η συναυλία των χρωμάτων» (Άγκυρα) και το 2020, το κόμικ «Ο GDPR και οι 40 κλέφτες» (Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης).

Email: gramenos@ics.forth.gr

CV: <https://www.ics.forth.gr/person/Grammenos/Dimitrios>

Το θεατρικό έργο γράφτηκε γιατί μου το ζήτησε η Ανθή.

Το θεατρικό έργο *Ζητείται κοπέλα να προσέχει μονόκερο* του Δημήτρη Γραμμένου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Σύλβια

Λέμον

Μάρκος / Επαμεινώντας

Φίλιππος

Περίληψη

Η Σύλβια ονειρεύεται να γίνει ηθοποιός. Προς το παρόν είναι άνεργη, δεν έχει να πληρώσει τη σχολή και χρωστάει τρία νοίκια. Αν δεν τα ξεπληρώσει ως το τέλος της βδομάδας, θα πρέπει να τα παρατήσει όλα και να αναλάβει την οικογενειακή ταβέρνα στο χωριό. Η Λέμον όμως, θεόμουρλη κολλητή και παράνομη συγκάτοικος, δεν είναι διατεθειμένη να την αφήσει να καταθέσει τα όπλα. Τελευταία τους ελπίδα, μια σουρεαλιστική αγγελία στην εφημερίδα: «Ζητείται κοπέλα να προσέχει μονόκερο». Τα λεφτά είναι πολλά. Γιατί όμως; Τι και ποιος κρύβεται πίσω από αυτό το μήνυμα; Η Λέμον πείθει τη Σύλβια να τα παίξει όλα για όλα. Στο κάτω-κάτω τι έχει να χάσει; («Τη ζωή μου;» θα μας έλεγε πιθανόν η Σύλβια. «Σιγά. Εξάλλου, σάμπως ζωή είναι αυτή που έχεις;» θα την αποστόμωνε η Λέμον).

Για την Ανθή

1. Διαμέρισμα Σύλβιας – Απόγευμα

Πριν ξεκινήσει η παράσταση ακούγεται το What a wonderful world στην εκτέλεση του Joey Ramone. Η παράσταση ξεκινά με το τέλος του τραγουδιού.

Ένα μικρό φοιτητικό διαμέρισμα / στούντιο. Υπάρχει μόνο ένα δωμάτιο και ένα μπάνιο. Το μπάνιο δεν έχει πόρτα – μπροστά από το άνοιγμα της πόρτας υπάρχει ένα σταντ από χαρτόνι από την ταινία Terminator με τον Arnold Schwarzenegger που κρατά ένα όπλο. Σε μια γωνιά είναι μια υποτυπώδης κουζίνα. Στο πάτωμα ένα διπλό στρώμα με ανακατεμένα σεντόνια και μαξιλάρια. Σε μια γωνιά ένα χαμηλό τραπέζι από ανακυκλωμένη παλέτα με κασόνια για καθίσματα. Στους τοίχους υπάρχουν αφίσες από ταινίες του Χόλυγουντ με γυναίκες πρωταγωνίστριες. Υπάρχει μια παλιά ογκώδης τηλεόραση στο πάτωμα με το πίσω της μέρος γυρισμένο προς το κοινό.

Σημείωση: Η ΣΥΛΒΙΑ και η ΛΕΜΟΝ είναι γύρω στα 25. Η ΣΥΛΒΙΑ ξανθιά με μακριά μαλλιά σε κοτσίδα, η ΛΕΜΟΝ κοκκινομάλλα με πολύ έντονα κόκκινα και πολύ σγουρά μαλλιά.

Στο πάτωμα μπροστά από ένα λάπτοπ βρίσκεται η ΛΕΜΟΝ στη στάση γιόγκα Karnaridasana. Ακούγεται το What a wonderful world. Ανοίγει απότομα η πόρτα. Μπαίνει μέσα η ΣΥΛΒΙΑ τσαντισμένη και χτυπά την πόρτα πίσω της. Βγάζει το μπουφάν και τα παπούτσια και τα πετάει όπου να 'ναι.

ΣΥΛΒΙΑ: Γαμώ την τύχη μου, γαμώ!

ΛΕΜΟΝ: (χωρίς ν' αλλάξει στάση) Ναμαστέ!

ΣΥΛΒΙΑ: Δε μας χέζεις ρε Λέμον;

ΛΕΜΟΝ: Ωμμμμμμμμμμμμμμ.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι σκατά κάνεις;

ΛΕΜΟΝ: Αποφάσισα να μάθω γιόγκα.

ΣΥΛΒΙΑ: Γιατί;

ΛΕΜΟΝ: Για να μπορώ να βάζω τα πόδια πίσω από το κεφάλι και άλλα τέτοια ακροβατικά. Γράφτηκα σε ένα webinar Κάμα Σούτρα και ανακάλυψα ότι δεν μπορώ να κάνω τα μισά. Ποια; Εγώ!

ΣΥΛΒΙΑ: Καλά ρε συ, γιόγκα με πανκ ροκ;

ΛΕΜΟΝ: (Κλείνει τη μουσική) Ποιο είναι το πρόβλημα; Εμένα αυτό το κομμάτι ενεργοποιεί τα τσάκρα μου. Και κάποια άλλα σημεία του σώματός μου επίσης.

ΣΥΛΒΙΑ: Μήπως μπορείς σε παρακαλώ ν' αλλάξεις στάση; Δε μ' αρέσει να μιλάω με τον κώλο σου!

ΛΕΜΟΝ: Γιατί παρακαλώ; Το TripAdvisor τον έχει συμπεριλάβει στη λίστα με τα τοπ τεν αξιοθέατα της πόλης. Τέλος πάντων, επειδή αισθάνομαι μια ροή αρνητικής

ενέργειας από μέρους σου αλλάζω στάση για να την εκτρέψω στους από πάνω.
(Ξεμπλέκεται, σηκώνεται όρθια και στέκεται στη στάση *Utkata Konasana*).

ΣΥΛΒΙΑ: Τι κάνεις τώρα;

ΛΕΜΟΝ: *Utkata Konasana*, η στάση της θεάς. Είμαι θεά babe, θεά!

ΣΥΛΒΙΑ: (Μαλακώνει λίγο η στάση του σώματος και η φωνή) Μωρέ θεότρελη είσαι! Καμιά μέρα θα γυρίσω και σε βρω δεμένη κόμπο.

ΛΕΜΟΝ: Χα! Χα! Δεν υπάρχει περίπτωση babe. Έχω κορμάρα 4x4! Πάει παντού και δεν κολλάει πουθενά. Αρκετά με θαύμασα όμως. Με σένα τι τρέχει πάλι;

ΣΥΛΒΙΑ: Τα γνωστά...

ΛΕΜΟΝ: Ποια γνωστά; Α. Πέσιμο; Β. Στρίμωγμα; Γ. Χούφτωμα;

ΣΥΛΒΙΑ: Δ. Όλα τα παραπάνω. Τρίτη δουλειά που παρατάω μέσα σε δυο βδομάδες. Γιατί ρε πούστη μου; Γιατί;

ΛΕΜΟΝ: (Κάθεται πάνω στο τραπεζάκι στη στάση του λωτού) Γιατί είσαι φίνο γκομενάκι! Εδώ που τα λέμε κι εγώ άμα ήμουν άντρας θα στην έπεφτα. Μη σου πω ότι, που και που, μπαίνω στον πειρασμό (σουφρώνει τα χείλη σε πόζα φιλιού). Και ξέρεις πόσο καραστρέιτ είμαι.

ΣΥΛΒΙΑ: (χαμογελάει) Α ρε Λέμον. Να 'χα κι εγώ λίγο από την τρέλα σου.

ΛΕΜΟΝ: Πάρε όση θες. Έχω μπόλικη καβάτζα. Για λέγε, για λέγε. Τι έκανες αυτή τη φορά; Α. Κωλοδάχτυλο; Β. Χαστούκι; Γ. Κλωτσιά στ' αρχίδια; ... (συμπληρώνει χαμογελώντας) Δ. Όλα τα παραπάνω;

ΣΥΛΒΙΑ: Ε. Τσαντιά στο κεφάλι! Λουί Βουιτόν, η έξτρα λαρτζ. Μαϊμού μεν, αλλά δεν τη βγάζει ο Βουιτόν ο ίδιος να 'ρθει.

Γάμησέ τα. Μόλις μαθευτεί κι αυτό, δεν πρόκειται να ξαναβρώ δουλειά σ' αυτή την κωλοπόλη.

ΛΕΜΟΝ: Δεν έχεις ανάγκη babe. Εσύ είσαι πλασμένη για να γίνεις σούπερ σταρ! (Δείχνει τις αφίσες στους τοίχους) Κάποια μέρα, μια άλλη Σύλβια θα έχει τους τοίχους της γεμάτους μ' εσένα.

ΣΥΛΒΙΑ: Προς το παρόν πάντως, δεν έχω να πληρώσω τη σχολή και χρωστάω τρία νοίκια. Οπότε, άστεγη βλέπω να γίνομαι. Και δεν θα 'χω και τοίχους να βάλω τις αφίσες μου. (Κάθεται απελπισμένη σε ένα κασόκι)

ΛΕΜΟΝ: (Πάει και αγκαλιάζει τη Σύλβια) Μη στεναχωριέσαι babe, κάτι θα γίνει. Κάτι καλό. Είμαι σίγουρη. Το διαισθάνομαι. Ξέρεις, η γιόγκα με έχει φέρει σε απευθείας επαφή με το σύμπαν και μπορώ να σε πληροφορήσω ότι αυτήν ακριβώς τη στιγμή συνωμοτεί υπέρ σου!

Χτυπά πολύ δυνατά η πόρτα.

ΜΑΡΚΟΣ: ΣΥΛΒΙΑ ΑΝΟΙΞΕ! ΑΝΟΙΞΕ ΤΩΡΑ!

ΣΥΛΒΙΑ: Και γαμώ τις διαισθήσεις έχεις ρε Λέμον!

Η ΣΥΛΒΙΑ κάνει νόημα της Λέμον να κάνει ησυχία βάζοντας το δάχτυλο μπροστά στο στόμα. Ξαναχτυπά η πόρτα πιο δυνατά.

ΜΑΡΚΟΣ: Το ξέρω ότι είσαι μέσα! Άκουσα που κοπάνησες την πόρτα όταν γύρισες!

Η ΣΥΛΒΙΑ και η ΛΕΜΟΝ ξαπλώνουν στο στρώμα και χαχανίζοντας κουκουλώνονται. Ξαφνικά χτυπάει το κινητό της ΛΕΜΟΝ (το οποίο έχει hands free που μοιάζει με ακουστικό από παλιό τηλέφωνο) που βρίσκεται πάνω στο τραπεζάκι και παίζει το ρεφραίν από το What a wonderful world. Βγαίνουν από τα σκεπάσματα. Η ΛΕΜΟΝ κλείνει το κινητό και η ΣΥΛΒΙΑ τη μουτζώνει και με τα δυο χέρια.

ΜΑΡΚΟΣ: Το άκουσα αυτό! Το άκουσα! Άνοιξε τώρα αμέσως, αλλιώς πάω να φέρω κλειδαρά!

ΣΥΛΒΙΑ: (προς τη ΛΕΜΟΝ, της δείχνει προς το μπάνιο) Άντε, άντε. Στον Άρνη σου.

Η ΛΕΜΟΝ παίρνει το σταντ αγκαλιά, το παραμερίζει, μπαίνει στο μπάνιο και ξανακλείνει την πόρτα με το σταντ. Η ΣΥΛΒΙΑ βάζει ένα μπουρνούζι πάνω από τα ρούχα και τυλίγει μια πετσέτα στο κεφάλι. Η πόρτα ξαναχτυπά. Η ΣΥΛΒΙΑ ανοίγει και ο ΜΑΡΚΟΣ (πεννητάρης, με φαλάκρα στο κέντρο του κεφαλιού, κοιλίτσα, καρό πλεχτό γιλέκο, ταλαιπωρημένο σακάκι και στη μέση φορεμένο τσαντάκι τύπου μπανάνα) που ήταν έτοιμος να ξαναχτυπήσει μένει με το χέρι μετέωρο στον αέρα.

ΣΥΛΒΙΑ: Ε! Σιγά ρε Μάρκο! Τι θα γίνει θα με δείρεις κιόλας;

ΜΑΡΚΟΣ: (Ξαφνιασμένος) Ε; Συ – συγγνώμη Σύλβια. Δεν περίμενα ότι θ' άνοιγες την πόρτα.

ΣΥΛΒΙΑ: Και γιατί να μην την ανοίξω;

ΜΑΡΚΟΣ: Πλάκα μου κάνεις; Τόση ώρα χτυπάω!

ΣΥΛΒΙΑ: Ήμουν στο ντους και δεν σε άκουγα.

ΜΑΡΚΟΣ: (Της δείχνει το παντελόνι της που φαίνεται κάτω από το μπουρνούζι) Πλάκα μου κάνεις; Στο ντους με παντελόνι και κάλτσες;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι, ρε Μάρκο. Δεν κατάλαβα. Λογαριασμό θα σου δώσω πώς κάνω ντους; Και στολή ψαροντουφεκά θα βάλω άμα γουστάρω. Εσένα τι σε κόφτει;

ΜΑΡΚΟΣ: (κάπως ξαφνιασμένος) Τε-τέλος πάντων. Το θέμα μας δεν είναι το ντους.

ΣΥΛΒΙΑ: Και ποιο είναι το θέμα μας ρε Μάρκο;

ΜΑΡΚΟΣ: Πλάκα μου κάνεις; Τα νοίκια.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Χαμηλώνει τον τόνο της φωνής)* Κοίτα Μαρκούλη μου, αυτό το μήνα είχα μερικές αναποδιές.

ΜΑΡΚΟΣ: Και τον προηγούμενο και τον προ-προηγούμενο επίσης. Που θα πάει αυτή η βαλίτσα; Δεν είναι κοινωνικό ίδρυμα εδώ. Πρέπει κι εγώ κάπως να ζήσω.

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε Μάρκο, ολόκληρη πολυκατοικία σου άφησε η μακαρίτισσα η μάνα σου. Δε νομίζω ότι θα μείνεις νηστικός αν καθυστερήσεις να πάρεις ένα νοίκι. *(Του χτυπά την κοιλιά)* Άσε που εδώ που τα λέμε, δεν θα σου έκανε κακό αν έμενες πού και πού και λίγο νηστικός.

ΜΑΡΚΟΣ: *(Τραβιέται θιγμένος)* Δε θα μου πεις εσύ πότε θα πρέπει να τρώω και πότε όχι. Αποτελείς κακό παράδειγμα. Αν σε αφήσω να μείνεις κι άλλο, θ' αρχίσουν σιγά-σιγά κι οι υπόλοιποι να καθυστερούν τα νοίκια. Λοιπόν, έχει μείνει μια βδομάδα ως το τέλος του μήνα. Ή με ξεπληρώνεις ή όταν γυρίσεις σπίτι θα έχω αλλάξει κλειδαριά *(κάνει με το δεξί τους χέρι κίνηση σαν να κλειδώνει πόρτα)*.

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε Μάρκο, ρε Μαρκούλη μου...

ΜΑΡΚΟΣ: Σταμάτα! Σταμάτα! Η Ελενίτσα μού το ξεκαθάρισε. Αν δε σε διώξω εγώ, θα διώξει από το σπίτι αυτή εμένα. Δε θα χωρίσω εγώ για χάρη σου!

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε Μάρκο; Κοτζάμ άντρας και σε κάνει μια γυναίκα ότι θέλει; Κρίμα τα παντελόνια που φοράς, ρε συ! Φτου, σου, ρε!

ΜΑΡΚΟΣ: Α, όλα κι όλα! Εμ, μου χρωστάς, εμ με προσβάλεις κι από πάνω! Δεν ακούω κουβέντα! *(Κλείνει τ' αυτιά του με τα χέρια του. Φωνάζει γιατί πλέον δεν ακούει)* ΟΛΑ ΤΑ ΛΕΦΤΑ. ΜΙΑ ΒΔΟΜΑΔΑ ΔΙΟΡΙΑ.

Η ΣΥΛΒΙΑ του κάνει νόημα «σε παρακαλώ» ενώνοντας τα χέρια σαν προσευχή. Ο ΜΑΡΚΟΣ δεν βγάζει τα χέρια από τ' αυτιά.

ΜΑΡΚΟΣ: ΟΤΙ ΕΙΧΑ ΝΑ ΠΩ ΤΟ ΕΙΠΑ. ΛΕΞΗ ΠΑΡΑΠΑΝΩ!

Ο ΜΑΡΚΟΣ κατεβάζει τα χέρια από τ' αυτιά, κλείνει την πόρτα δυνατά, αλλά κατά λάθος πιάνεται στο σακάκι του. Χτυπάει την πόρτα. Η ΣΥΛΒΙΑ ανοίγει. Ο ΜΑΡΚΟΣ τραβάει στο σακάκι του και ξανακλείνει την πόρτα δυνατά. Ο ΜΑΡΚΟΣ ξαναχτυπάει. Η ΣΥΛΒΙΑ ανοίγει απορημένη.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι;

ΜΑΡΚΟΣ: Ε, τελικά έχω να πω μερικές λέξεις ακόμα.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι άλλο θες; Τόκους;

ΜΑΡΚΟΣ: Όχι! Πρόκειται για τη φίλη σου.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Δήθεν αθώα)* Τη φίλη μου; Ποια φίλη μου;

ΜΑΡΚΟΣ: Πλάκα μου κάνεις; Ξέρεις πολύ καλά ποια φίλη! Αυτή που μένει παράνομα στο διαμέρισμά σου εδώ και τριανταεπτά συναπτές μέρες. Το συμβόλαιο

απαγορεύει ρητώς επιπλέον ενοίκους. Αλλιώς θα πρέπει να πληρώσεις διπλό ενοίκιο.

ΣΥΛΒΙΑ: Μα, δεν...

ΜΑΡΚΟΣ: Λοιπόν! Τελευταία μου λέξη. Η φίλη σου φεύγει κι αν δεν με πληρώσεις ως το τέλος του μήνα κι εσύ μαζί! Δεν θα χωρίσω εγώ για χάρη σου! Και τώρα ξαναφεύγω!

Ο ΜΑΡΚΟΣ κλείνει την πόρτα δυνατά, αλλά πιάνεται πάλι στο σακάκι του. Χτυπάει. Η ΣΥΛΒΙΑ ανοίγει. Ο ΜΑΡΚΟΣ τραβάει στο σακάκι του και ξανακλείνει την πόρτα δυνατά. Η ΣΥΛΒΙΑ γονατίζει και χτυπά το κεφάλι της στην πόρτα. Η ΛΕΜΟΝ βγάζει το κεφάλι πίσω από το σταντ.

ΛΕΜΟΝ: Έφυγε ο Μαρκάκας;

ΣΥΛΒΙΑ: Ποιος;

ΛΕΜΟΝ: Ο Μαρκάκας. Ο Μάρκος, ο μαλάκας.

ΣΥΛΒΙΑ: Α! Ναι, έφυγε.

Η ΛΕΜΟΝ βγάζει βγαίνει από το μπάνιο. Βάζει το σταντ στη θέση του και δίνει ένα φιλί στον Schwarzenegger.

ΣΥΛΒΙΑ: Άκουσες υποθέτω...

ΛΕΜΟΝ: Μην απελπίζεσαι babe. Το σύμπαν...

ΣΥΛΒΙΑ: Χες το σύμπαν ρε Λέμον. Εγώ τι κάνω είναι το θέμα. Πού στο διάολο θα βρω τα λεφτά σε μια βδομάδα;

ΛΕΜΟΝ: Είναι πολλά;

ΣΥΛΒΙΑ: Εφτά.

ΛΕΜΟΝ: Πράσινα;

ΣΥΛΒΙΑ: Εμ, τι ρε Λέμον; Εφτά νάνοι; Και δουλειά να βρω, τόσα δεν πρόκειται να βγάλω. Εκτός και αν...

ΛΕΜΟΝ: Α, πα! Πα! Είπαμε. Δεν θα πουλήσουμε το κορμί μας για το Μαρκάκα επειδή τον σέρνει από τη μύτη η bitch η Ελενίτσα. Βρακί δεν είχε να βάλει στον κώλο της και τώρα τύλιξε το βλαμμένο και τού τα μασάει κανονικά. Και τον έχει κάνει και χαλάκι της πόρτας και τον πατάει με τα χοντροπόδαρά της.

ΣΥΛΒΙΑ: Η αλήθεια είναι ότι τον λυπάμαι κι αυτόν τον κακομοίρη. Τι φταίει να την πληρώσει για μένα; Ίσως πρέπει απλά να τα παρατήσω όλα και να γυρίσω στο χωριό. Ν' αναλάβω την ταβέρνα του πατέρα μου και ...

ΛΕΜΟΝ: Μωρέ πας καλά; Να γυρίσεις στο ψαροχώρι, να κάνεις την Καραγιάννη στο Γοργόνες και Μάγκες; Ούτε να το σκέφτεσαι. Εδώ θα μείνουμε, μαζί!

- ΣΥΛΒΙΑ: Πού μωρέ; Στα παγκάκια;
- ΛΕΜΟΝ: Στην ανάγκη, μέχρι να στρώσουν τα πράγματα θα φορτωθούμε σε κάνα άλλο κορόιδο.
- ΣΥΛΒΙΑ: Μερσί για το κομπλιμάν.
- ΛΕΜΟΝ: Ντε ριεν.
- ΣΥΛΒΙΑ: Να σε ρωτήσω κάτι;
- ΛΕΜΟΝ: Ρίχτο!
- ΣΥΛΒΙΑ: Σκέφτηκες ποτέ ότι θα μπορούσες να βρεις κάποια δουλίτσα για να βοηθάς λίγο με το νοίκι;
- ΛΕΜΟΝ: Η αλήθεια είναι ότι μια φορά μου πέρασε από το μυαλό! Μετά όμως σκέφτηκα ότι αν οι άνθρωποι ήταν φτιαγμένοι για να δουλεύουν δεν θα τους πληρώνανε για να το κάνουν! Δουλειά ίσον δουλειά. Άμα τα γράψεις και τα δυο με κεφαλαία, δεν ξεχωρίζουν. Τυχαίο; Δε νομίζω...
- ΣΥΛΒΙΑ: Τι να σου πω, ρε Λέμον.
- ΛΕΜΟΝ: Ότι μ' αγαπάς. Όπως, και για αυτό, που είμαι!
- ΣΥΛΒΙΑ: Μωρέ σ' αγαπώ, αλλά αυτό δεν πρόκειται να πληρώσει το νοίκι. Και στο κάτω-κάτω εμένα δε μ' ενοχλεί η δουλειά. Με βοηθά να μη σκέφτομαι. Γιατί όποτε σκέφτομαι...
- ΛΕΜΟΝ: Ωραία, λοιπόν! Ας σου βρούμε μια νέα δουλειά! (Σηκώνει το λάπτοπ) Τι το έχουμε κοτζαμάν εργαλείο; Πληκτρολογώ ευθύς αμέσως (πληκτρολογεί γράμμα - γράμμα σημαδεύοντας από απόσταση)...ζη-τεί-ται κο-πέ-λα.
- ΣΥΛΒΙΑ: Τα πιάσαμε τα λεφτά μας τώρα.
- ΛΕΜΟΝ: Λοιπόν... Όχι αυτό, όχι αυτό, όχι... Α, να! Ζητείται κοπέλα να προσέχει παιδιά οικογένειας στο Lampertheim της Γερμανίας! Κατά που πέφτει ρε συ το Lampertheim;
- ΣΥΛΒΙΑ: Σοβαρέψου!
- ΛΕΜΟΝ: Γιατί; Λίγο σου πέφτει το Lampertheim; Τέλος πάντων. Ζητείται κοπέλα από τουριστικό γραφείο, ρωσόφωνη, με γνώσεις αγγλικής και ελληνικής γλώσσας.
- ΣΥΛΒΙΑ: Ρωσόφωνη, ρε Λέμον;
- ΛΕΜΟΝ: Τι σκατά ηθοποιός είσαι; Δεν μπορείς να προσποιηθείς; Ενιέ πενιμάγιου, ντα γκασπαζά και τα τοιαύτα. Καλά, «Δυο ξένους» δεν έβλεπες;
- ΣΥΛΒΙΑ: Μη μου λες εμένα ξόρτου!!!

- ΛΕΜΟΝ: Χα! Χα! Βλέπεις; Το 'χεις! Α, να. Ζητείται κοπέλα να προσέχει ηλικιωμένη κυρία κάθε Σάββατο.
- ΣΥΛΒΙΑ: Ένα Σάββατο μένει όλο κι όλο ως το τέλος του μήνα. Λες να δίνουν εφτά κατοστάρικα για ένα Σάββατο;
- ΛΕΜΟΝ: Χλωμό το βλέπω. Για να δούμε. Ζητείται κοπέλα από δικηγορικό γραφείο για γραμματειακή υποστήριξη, για μερική 4ωρη απασχόληση. Καλά κρασιά! Ω! Ω! *(Πετάγεται πάνω ενθουσιασμένη)*. Άκου! Άκου! Αυτό σου ταιριάζει γάντι! Ζητείται κοπέλα, απαραίτητα εμφανίσιμη, νέα έως 30 ετών, καλλιεργημένη και επικοινωνιακή, ως βοηθός σε επαγγελματικά ταξίδια. Μισθός εξαιρετικός. Και εμφανίσιμη και νέα και καλλιεργημένη και επικοινωνιακή! Και εξαιρετικός μισθός! Μπίνγκο, ρε συ! ΜΠΙΝ-ΓΚΟ!
- ΣΥΛΒΙΑ: Έχει ένα κινητό που λήγει σε 68;
- ΛΕΜΟΝ: Ναι! Γιατί;
- ΣΥΛΒΙΑ: Μαλάκας νούμερο 1. Το κωλοδάχτυλο...
- ΛΕΜΟΝ: Εμφανίσιμη, από επαγγελματία φωτογράφο;
- ΣΥΛΒΙΑ: Λήγει σε 14;
- ΛΕΜΟΝ: Μαλάκας νούμερο 2;
- ΣΥΛΒΙΑ: Όχι, 3. Κλωτσιά σ' αρχίδια. Άστο σου λέω. Άστο.
- ΛΕΜΟΝ: Ένα. Ένα μόνο ακόμα. Σε παρακαλώ... Κάτσε να το μελετήσω λίγο όμως πρώτα.
- ΣΥΛΒΙΑ: Καλά. Κάνε ότι θες. Εγώ πάω για έναν Άρνι *(πάει προς στο μπάνιο)*.
- ΛΕΜΟΝ: Ε, bitch! Όχι πολλά-πολλά μαζί του. Ένα στα γρήγορα και τα φιλιά κομμένα. ΟΚ; Είναι δικός μου!
- ΣΥΛΒΙΑ: Χα! Χα! Μην ανησυχείς. Εξάλλου ξέρεις ότι δεν είναι ο τύπος μου.
- ΛΕΜΟΝ: Εμένα πάλι είναι το φετίχ μου. Με φτιάχνει τρελά που είναι indestructible. Τον χτυπάνε, τον πυροβολάνε, τον καίνε κι αυτός δεν καταλαβαίνει Χριστό. Θα πουλούσα την ψυχή μου στο διάβολο για να γίνω Terminator.
- ΣΥΛΒΙΑ: Τότε θα σε φώναζαν Λεμονέιτορ! Χα! Χα!
- ΛΕΜΟΝ: Οοου. Cool. Το κρατάω.
- ΣΥΛΒΙΑ: Εγώ πάλι δεν κρατιέμαι. Μπαίνω. *(Πιάνει τον Άρνι αγκαλιά για να τον βάλει στην άκρη)*.
- ΛΕΜΟΝ: Hey, σε βλέπω *(κάνει την χαρακτηριστική κίνηση με τον δείκτη και τον μέσο σε σχήμα V πρώτα προς τα μάτια της και μετά προς τη ΣΥΛΒΙΑ)*.

Η ΣΥΛΒΙΑ της δείχνει το μεσαίο δάχτυλο και μπαίνει στο μπάνιο. Η ΛΕΜΟΝ κάθεται οκλαδόν με το λάπτοπ στα πόδια, ψάχνει, διαβάζει, κλικάρει.

ΛΕΜΟΝ: (Μονολογεί) Όχι, όχι, μμμ, λες; Μπα, μμμ, ναι καλά,....

ΛΕΜΟΝ: (Πετάγεται πάνω) ΣΥΛΒΙΑ!!!!

ΣΥΛΒΙΑ: (Μέσα από το μπάνιο) Σε λίγο ρε Λέμον. Ούτε εδώ μέσα δεν μπορώ να ησυχάσω;

ΛΕΜΟΝ: Άκου, άκου, άκου. Αυτό είναι! Ζητείται κοπέλα να προσέχει μονόκερο!

ΣΥΛΒΙΑ: (μέσα από το μπάνιο) Ρινόκερο; Τι ρινόκερο; Από ζωολογικό κήπο είναι;

ΛΕΜΟΝ: Μονόκερο ρε Σύλβια, μονόκερο!

Η ΣΥΛΒΙΑ βάζει το κεφάλι δίπλα από αυτό του Άρνι.

ΣΥΛΒΙΑ: Καλά, μ' έκοψες πάνω στο καλύτερο, για να μου πεις μαλακίες;

ΛΕΜΟΝ: Σκάσε και άκου! Άμεση ανάγκη. Δωδεκάωρη καθημερινή απασχόληση. Αμοιβή δέκα ευρώ την ώρα! Δέκα την ώρα! Κάτσε να βάλω Excel. Λοιπόν, δώδεκα επί δέκα επί εφτά. 840! 840! Θα περισσέψουνε κιόλας! Άντε έβγα. Γρήγορα πριν μας προλάβει κάνας άλλος.

ΣΥΛΒΙΑ: Καλά, μισό.

Η ΣΥΛΒΙΑ βάζει το κεφάλι μέσα και ακούγεται καζανάκι. Βγαίνει κουμπώνοντας το παντελόνι. Πιάνει το κινητό.

ΣΥΛΒΙΑ: Άντε λέγε νούμερο να πάρουμε να δούμε τι είναι.

ΛΕΜΟΝ: Δεν έχει.

ΣΥΛΒΙΑ: Δεν έχει; Και με έβγαλες άρον-άρον; Πάω να ολοκληρώσω...

ΛΕΜΟΝ: Στάσου ντε. Τηλέφωνο δεν έχει, αλλά έχει μέιλ. Γράφει. Αποστείλατε βιογραφικό και φωτογραφία στο monokeros@mymail.com

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε συ, βρωμάει η δουλειά. Τίποτα σωματέμποροι θα είναι ή κάνας ανώμαλος. Ή καμιά από αυτές τις πλάκες που κάνουν στην τηλεόραση με την κρυφή κάμερα.

ΛΕΜΟΝ: Σε βρίσκω λίγο υπερβολική. Έλα μωρέ. Στείλε ένα μέιλ. Στο κάτω-κάτω τι έχεις να χάσεις;

ΣΥΛΒΙΑ: Τη ζωή μου;

ΛΕΜΟΝ: Σιγά. Εξάλλου, σάμπως ζωή είναι αυτή που έχεις;

ΣΥΛΒΙΑ: Να σου πω, έχεις ένα δίκιο. Απ' την άλλη όμως, τι είναι αυτό το «να προσέχει μονόκερο»; Τι εννοεί; Μονόκεροι δεν υπάρχουν.

ΛΕΜΟΝ: Μπορεί να είναι καμιά κατσίκα με ένα κέρατο ή καμιά γριά που ο μακαρίτης την είχε ταράξει στο κέρατο!

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε μην είναι τίποτα με ναρκωτικά και είναι συνθηματικό ότι ψάχνουν για βαποράκι;

ΛΕΜΟΝ: Μην ανησυχείς! Θα 'ρθω κι εγώ μαζί την πρώτη φορά.

ΣΥΛΒΙΑ: Α, τώρα μάλιστα. Ησύχασα!

ΛΕΜΟΝ: Λοιπόν, άσε τις δικαιολογίες και στρώσου να ετοιμάσουμε βιογραφικό.

ΣΥΛΒΙΑ: Δε χρειάζεται. Έχω έτοιμο. Κάτσε να στο προωθήσω.

Η ΣΥΛΒΙΑ παίρνει το κινητό και το χρησιμοποιεί. Ακούγεται ένα ρομποτικό «you 've got mail».

ΛΕΜΟΝ: Καλά, αυτό θα στείλεις;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι. Γιατί;

ΛΕΜΟΝ: Μισό.

Η ΛΕΜΟΝ μονολογεί και πληκτρολογεί με τον αστείο τρόπο της.

ΛΕΜΟΝ: Ταντά! Έτοιμο! Ορίστε... (γυρίζει την οθόνη προς τη ΣΥΛΒΙΑ και τη δείχνει με καμάρι).

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε πας καλά, ρε;

ΛΕΜΟΝ: Όχι, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας. Ποιο είναι το πρόβλημα ακριβώς;

ΣΥΛΒΙΑ: Φοιτήτρια βιολογίας επί πτυχίω;

ΛΕΜΟΝ: Τι; Σε δείχνει μεγάλη; Να βάλω καλύτερα πρωτοετής;

ΣΥΛΒΙΑ: Τι σχέση έχει η βιολογία; Και τι σχέση έχω εγώ με τη βιολογία;

ΛΕΜΟΝ: Ε, πως. Κοτζάμ μονόκερο θα πρέπει να προσέχεις. Να φανείς σχετική.

ΣΥΛΒΙΑ: Μεγάλη εμπειρία στη φροντίδα ζώων; Από πού κι ως που;

ΛΕΜΟΝ: Αν σκεφτείς λιγάκι τους πρώην σου, θα δεις ότι αυτό δεν απέχει και τόσο από την πραγματικότητα.

ΣΥΛΒΙΑ: Κοφ' την πλάκα, Λέμον. Ένα χρυσόψαρο μου χαρίσανε πέρσι και στις τρεις μέρες κολυμπούσε ανάσκελα. Δεν μπορώ να πλησιάσω σκύλο ούτε στα πέντε μέτρα και είμαι αλλεργική στις γάτες.

ΛΕΜΟΝ: Με τους μονόκερους όμως δεν βλέπω να παίζει κάτι.

ΣΥΛΒΙΑ: Λέμον...

ΛΕΜΟΝ: Έλα μωρέ. Είναι μια κάποια ελπίδα. Πάρε επιτέλους ένα ρίσκο στη ζωή σου. Εξάλλου το κάνεις για καλό σκοπό. Για να μπορέσεις να κυνηγήσεις τα όνειρά σου και για να μη χωρίσει κι ο καημενούλης ο Μαρκάκας.

ΣΥΛΒΙΑ: Μα...

ΛΕΜΟΝ: Μαμούνια. Έλα, αφού το ξέρουμε κι οι δυο ότι τελικά θα το κάνεις. Τελείωνε λοιπόν, γιατί απόψε έχουμε και να γιορτάσουμε.

ΣΥΛΒΙΑ: Να γιορτάσουμε; Τι να γιορτάσουμε; Πριν δυο βδομάδες δεν μ' έβαλες και τιμήσαμε την Παναγία τη Λεμονίτισσα που σε είχε τάξει η θειά σου στο νησί τότε που έπεσες από την καρυδιά; Ε, Λεμονίτσα μου;

ΛΕΜΟΝ: Λέμον είπαμε. Το Λεμονίτσα κομμένο. Ντάξει;

ΣΥΛΒΙΑ: Ντάξει! Αλλά δε μου είπες τελικά τι θα γιορτάσουμε. Κι ούτε γενέθλια έχεις, γιατί ο Φουμπουχαφίς θα μου το είχε σφυρίξει. Τι στο διάολο λοιπόν είναι σήμερα;

ΛΕΜΟΝ: Η Παγκόσμια Ημέρα Σπανίων Παθήσεων!

ΣΥΛΒΙΑ: Ε;

ΛΕΜΟΝ: Η Παγκόσμια Ημέρα Σπανίων Παθήσεων! Μου το έβγαλε στο Google.

ΣΥΛΒΙΑ: Απ' όσο γνωρίζω τουλάχιστον, εσύ δεν έχεις κάποια πάθηση – σπάνια τουλάχιστον.

ΛΕΜΟΝ: Ε, λοιπόν, αυτός δεν είναι ένας παααάρα πολύ καλός λόγος για να το γιορτάσω; Κι εσύ επίσης.

ΣΥΛΒΙΑ: Ε, δεν παίζεσαι!

ΛΕΜΟΝ: Κόψε λοιπόν την κλαψομουνιάση κι άντε να τελειώνουμε με το μέιλ. Ατασάρω τη φωτό-προφίλ σου από το φου μπου κι όξω από την πόρτα.

ΣΥΛΒΙΑ: Μισό. Όχι αυτή.

ΛΕΜΟΝ: Γιατί; Αφού δείχνεις καραγκομενάρα!

ΣΥΛΒΙΑ: Ακριβώς γι' αυτό. Κάτσε να γκουγκλάρω να βρω μια κατάλληλη.

Η ΣΥΛΒΙΑ παίρνει το κινητό και το χρησιμοποιεί. Ακούγεται ένα ρομποτικό «you 've got mail». Η ΛΕΜΟΝ κοιτάζει με έκπληξη την οθόνη του λάπτοπ.

ΛΕΜΟΝ: Καλά, αυτή θα στείλεις;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι. Αν είναι πέφτουλας ή σωματέμπορος ν' απογοητευτεί και να μην απαντήσει.

ΛΕΜΟΝ: Κι άμα τελικά σε καλέσουν και σε δουν λάιβ τι θα πεις;

ΣΥΛΒΙΑ: Ότι η φωτογραφία με αδικεί!

ΛΕΜΟΝ: Μα αυτή έχει μαύρα μαλλιά.

ΣΥΛΒΙΑ: Τα έβαψα!

ΛΕΜΟΝ: Και μουστάκι.

ΣΥΛΒΙΑ: Το ξύρισα.

ΛΕΜΟΝ: Είναι θεόχοντρη.

ΣΥΛΒΙΑ: Είναι λίγο παλιά η φωτογραφία. Εντωμεταξύ αδυνάτισα.

ΣΥΛΒΙΑ: Και είναι κοντή. Τι θα πεις; Πήρα μπόι;

ΣΥΛΒΙΑ: Φταίει η γωνία λήψης. Τι θα γίνει; Θεσ να στείλεις το μέλ ή να το αφήσουμε καλύτερα;

ΛΕΜΟΝ: Τέλος πάντων. Το στέλνω (ακούγεται ένα σχετικό ηχητικό εφέ) γιατί έχω καλό προαίσθημα. (Σηκώνει και δείχνει την τσάντα της – είναι ώμου, παιδική, στο σχήμα μονόκερου) Κοίτα Σύλβια.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι είναι πάλι αυτό;

ΛΕΜΟΝ: Η τσάντα μου. Εσύ τι νόμιζες;

ΣΥΛΒΙΑ: Εμ. Πάω κι εγώ και κάνω κάτι ερωτήσεις.

ΛΕΜΟΝ: Μονόκερος Σύλβια, μονόκερος! Είναι σημάδι. Δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Το σύμπαν...

ΣΥΛΒΙΑ: Βρε χες το σύμπαν και βάλε κάτι να φάμε. Έχω πεθάνει της πείνας.

ΛΕΜΟΝ: Μισό...

Η ΛΕΜΟΝ σπρώχνει με την παλάμη και τον πήχη του χεριού και πετάει στο πάτωμα ότι υπάρχει πάνω στο χαμηλό τραπέζι. Παίρνει το σεντόνι από το στρώμα, το τινάζει και το στρώνει στο τραπέζι. Πάει στην κουζίνα και φέρνει ένα πλαστικό μπουκάλι που μέσα έχει ένα χρησιμοποιημένο κερί και ένα κουτί σπύριττα. Βάζει το κερί στο κέντρο του τραπέζιου. Προσπαθεί μερικές φορές να ανάψει ένα σπύριττο, αλλά καίει το δάχτυλό της και βλαστημάει. Ξαφνικά αναβοσβήνουν τα φώτα κι ακούγεται ένα παρατεταμένο μπιιπ σαν τον ήχο καρδιογράφου.

ΛΕΜΟΝ: (Τρομάζει, πέφτει στο πάτωμα, πιάνει τα αφτιά της και κουλουριάζεται και βάζει τις φωνές) Α! Ααααα...

ΣΥΛΒΙΑ: (Τρέχει κοντά στη ΛΕΜΟΝ, την αγκαλιάζει και της χαϊδεύει το κεφάλι) Έι! Κούλαρε. Μην ανησυχείς. Όλα είναι ΟΚ.

Τα φώτα ανάβουν. Ακούγεται ένα ρυθμικό μπιμ μπιπ που σβήνει.

ΛΕΜΟΝ: *(Ηρεμεί λίγο)* Ω! Πόσο μισώ όταν συμβαίνει αυτό. Ξυπνάει βαθιά μέσα μου έναν τρομερό φόβο.

ΣΥΛΒΙΑ: Ε, εσύ είσαι η Λεμονέιτορ. Τίποτα δεν μπορεί να σε φοβίσει.

ΛΕΜΟΝ: Κι όμως φοβάμαι.

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι, αλλά τι;

ΛΕΜΟΝ: Ότι κάτι θα συμβεί και θα τελειώσουν όλα μονομιάς.

ΣΥΛΒΙΑ: Όλα; Τι εννοείς;

ΛΕΜΟΝ: Δεν ξέρω, αλλά φοβάμαι. Πολύ.

ΣΥΛΒΙΑ: Έλα τώρα! Άστα αυτά και σήκω πάνω! Μου χρωστάς ένα πάρτι. Θυμάσαι; Θα το κάψουμε απόψε κυρ Στέφανε!

Η ΛΕΜΟΝ σηκώνεται απρόθυμα, πάει στο λάπτοπ και κάνει κάτι. Ακούγεται το What a wonderful world. Η ΣΥΛΒΙΑ της απλώνει τα χέρια. Η ΛΕΜΟΝ την πιάνει αγκαλιά και χορεύουν χοροπηδώντας. Τα φώτα αρχίζουν να χαμηλώνουν....

ΣΥΛΒΙΑ: Λέμον, βγάλε αμέσως τα χέρια σου από τον κώλο μου!

ΛΕΜΟΝ: Ω! Τώρα τους καταλαβαίνω!

Τα κορίτσια γελάνε. Τα φώτα σβήνουν....

2. Διαμέρισμα Σύλβιας – Επόμενο πρωί

Είναι μισσοκόταδο. Η ΛΕΜΟΝ σηκώνεται από το κρεβάτι. Πάει στο μπάνιο. Φιλάει τον Άρνη, τον παραμερίζει. Δεν κλείνει. Ακούγεται καζανάκι. Βγαίνει και κλείνει. Πάει στο λάπτοπ. Η οθόνη είναι αναμμένη. Την κοιτάζει και πετάγεται όρθια. Τρέχει και ανάβει τα φώτα.

ΛΕΜΟΝ: Κικιρίκου! Κικιρίκου!

ΣΥΛΒΙΑ: Έλεος Λέμον! Λυπήσου με.

ΛΕΜΟΝ: Δεν υπάρχει κανένας λόγος να σε λυπηθώ! Σήκω lazy girl! Κικιρίκου!

ΣΥΛΒΙΑ: *(ανασηκώνεται λίγο και κοιτά έξω από το παράθυρο)* Ρε Λέμον νύχτα είναι ακόμα. Καλά, τι ώρα είναι;

ΛΕΜΟΝ: 9 παρά.

ΣΥΛΒΙΑ: Παρά πόσο;

ΛΕΜΟΝ: Παρά δυο ωρίτσες!

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε πας καλά ρε; *(Ξαναπέφτει και κουκουλώνεται με τα σκεπάσματα)*.

Η ΛΕΜΟΝ πάει στο κρεβάτι και τραβάει τα σκεπάσματα.

ΛΕΜΟΝ: Ξύπνα σου λέω! Ξύπνα!

ΣΥΛΒΙΑ: Γιατί να ξυπνήσω; Και μάλιστα αξημέρωτα; Απ' όσο θυμάμαι δεν έχω δουλειά να πάω.

ΛΕΜΟΝ: Μπορεί και να έχεις!

ΣΥΛΒΙΑ: *(Ανασηκώνεται λίγο και ανακατεύει τα μαλλιά της)* Τι εννοείς;

ΛΕΜΟΝ: Ο μονόκερος!

ΣΥΛΒΙΑ: Ποιος;

ΛΕΜΟΝ: Ο μονόκερος babe! Από την αγγελία. Απάντησε!

ΣΥΛΒΙΑ: Καλά τότε;

ΛΕΜΟΝ: Απ' ότι βλέπω, στις τέσσερις και δεκαεπτά και πέντε δευτερόλεπτα.

ΣΥΛΒΙΑ: Καλά τι σόι άνθρωπος απαντά τέτοια ώρα; Α, πα, πα! Σίγουρα ανώμαλος είναι. Δεν πάω πουθενά. Γκούτεν νάχτ. *(Την ξαναπέφτει και κουκουλώνεται με τα σεντόνια)*

ΛΕΜΟΝ: Α! Δεν θέλω τέτοια. Το έγραφε ξεκάθαρα. Άμεση ανάγκη. Ο άνθρωπος καίγεται. Μπορεί να πρέπει να φύγει ταξίδι, ή, ηηηηηηηη, η προηγούμενη κοπέλα να έφυγε ξαφνικά ή να αρρώστησε!

ΣΥΛΒΙΑ: *(Βγάζει το κεφάλι από τα σκεπάσματα)* Ή να την πούλησε ερωτική σκλάβα σε κάνα σεΐχη ή να την έχει τεμαχισμένη στην κατάψυξη!

ΛΕΜΟΝ: Ντάξει, όλα παίζουν. Αλλά σου είπα. Θα 'ρθω κι εγώ μαζί. Don't worry.

ΣΥΛΒΙΑ: Τουλάχιστον θα έχω παρέα στην κατάψυξη. Άντε φτιάξε καφέ ν' ανοίξει το μάτι και βλέπουμε.

Η ΛΕΜΟΝ βουτάει στο κρεβάτι και αγκαλιάζει τη ΣΥΛΒΙΑ.

ΛΕΜΟΝ: Ναι babe! Έτσι σε θέλω. Θα δεις. Όλα θα πάνε καλά!

ΣΥΛΒΙΑ: *(Την πετάει από πάνω της ψευτοσπρώχνοντάς την)* Γκαφέ!

ΛΕΜΟΝ: *(Πετάγεται όρθια, στέκεται προσοχή και χαιρετά στρατιωτικά)* Μάλιστα καπετάνιε! Στις διαταγές σας καπετάνιε!

Η ΛΕΜΟΝ πάει στην κουζίνα. Σιγοτραγουδάει το It's a wonderful world. Η ΣΥΛΒΙΑ πάει στο μπάνιο. Φιλάει τον Άρνη.

ΛΕΜΟΝ: Ε! Το είδα αυτό! Είπαμε όχι φιλιά!

ΣΥΛΒΙΑ: Σόρρυ! Μου ξέφυγε! Δεν θα το ξανακάνω! Υπόσχομαι.

Η ΣΥΛΒΙΑ παραμερίζει τον Άρνη, μπαίνει και κλείνει. Ακούγεται καζανάκι. Μετά νερό να τρέχει στο νεροχύτη και πλύσιμο δοντιών.

ΛΕΜΟΝ: *(Καθώς ανακατεύει τον καφέ)* Λοιπόν Σύλβια, έχω καταστρώσει ένα εκπληκτικό σχέδιο!

ΣΥΛΒΙΑ: Μμμμμμ.....

ΛΕΜΟΝ: Ρε Σύλβια σου μιλάω. Με γράφεις;

ΣΥΛΒΙΑ: Μμμμμμ.....

ΛΕΜΟΝ: *(Αφήνει τον καφέ και πάει έξω από το μπάνιο)* Ρε, με ακούς;

ΣΥΛΒΙΑ: *(Ακούγεται ένα δυνατό «Φτου». Βγάζει το κεφάλι δίπλα από τον Άρνη)* Τα δόντια μου έπλενα.

Ακούγεται ένα δυνατό Φσσσςς από την κουζίνα όπου χύνεται ο καφές.

ΛΕΜΟΝ: Οου φακ! Ο καφές! *(Τρέχει στην κουζίνα)* Σκατά! Χύθηκε. Και δεν έχουμε άλλο. Δεν πειράζει! Γούρι, γούρι! Λεφτά θα πάρεις.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Καθώς βγαίνει από το μπάνιο)* Αυτό που μ' αρέσει σε σένα ρε Λέμον είναι ότι μπορείς και τα βλέπεις όλα από τη θετική τους πλευρά.

ΛΕΜΟΝ: Το σύμπαν Σύλβια, το σύμπαν...

ΣΥΛΒΙΑ: Αυτό που ξέρω είναι ότι ούτε ένα καφεδάκι δε μ' αφήνει να πιώ το γαμημένο το σύμπαν. Άντε, βάλε σ' ένα φλυτζάνι ότι απέμεινε και κάτσε να οργανωθούμε.

LEMON: Δε χρειάζεται! Τα έχω ήδη σκεφτεί όλα!

ΣΥΛΒΙΑ: Το φοβόμουν αυτό.

LEMON: *(Τραβάει ένα κασόνι και το δίνει στη ΣΥΛΒΙΑ)* Θρονιάσου. *(Πάει στην άλλη άκρη του δωματίου σε μια στοίβα με ρούχα, εσώρουχα, κλπ. Πετάει στον αέρα πράγματα μέχρι που βρίσκει την τσάντα της)*. Λοιπόν! Έχουμε και λέμε. *(Ανοίγει την τσάντα και σκαλίζει το εσωτερικό. Βγάζει και δείχνει ένα μικρό μαύρο μπουκαλάκι)* Σπρέι πιπεριού. Θα το έχεις συνέχεια στην τσέπη σου. Πάρε. *(Το πετάει στη Σύλβια)*.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Πιάνει το σπρέι και το κοιτάζει)* Το μπουκαλάκι γράφει Coco Chanel.

LEMON: Το βρήκα σε κάδο ανακύκλωσης. Έφτιαξα δική μου συνταγή γιατί αυτά που πουλάνε είναι πολύ φλώρικα. Κόκκινο πιπέρι, καυτερό τσίλι, μαύρο πιπέρι, μπέμπι όιλ και πρωτόρακη.

ΣΥΛΒΙΑ: Πρωτόρακη;

LEMON: Κανονικά βάζεις οινόπνευμα, αλλά δεν είχα.

ΣΥΛΒΙΑ: Και είχες πρωτόρακη;

LEMON: Είναι μεγάλη ιστορία. Μη με αποσπάς όμως. *(Προς τον εαυτό της)* Φόκους Λέμον. Φόκους. *(Ξαναψάχνει την τσάντα και βγάζει ένα στυλό μπικ και το πετάει στη ΣΥΛΒΙΑ)*.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι θα το κάνω αυτό; Θα κρατάω σημειώσεις;

LEMON: *(Σφίγγει τη γροθιά σα να κρατάει στο στυλό και κάνει άγρια γκριμάτσα)* Το καρφώνεις στον μηρό ή, αν χρειαστεί, στην καρωτίδα. Θα ήταν καλύτερα να ήταν μεταλλικός, αλλά είμαστε λόου μπάτζετ. Και συνεχίζω... *(Ψάχνει την τσάντα και βγάζει μια πλαστική κάρτα πελάτη σούπερ μάρκετ και την πετάει στη ΣΥΛΒΙΑ)*.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Κοιτάζει την κάρτα με απορία)* Ε;

LEMON: *(Παίρνει στάση σαν σε ταινία καράτε και δείχνει με κινήσεις)* Με την κατάλληλη χρήση μπορεί να προκαλέσει μεγάλη ζημιά στον αντίπαλο σε ειδικές περιοχές όπως μάτια, πίσω από το αυτί, δάχτυλα.

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε Λέμον, σύνελθε. Ο Τσάκι Τσαν είμαι;

LEMON: Μην ανησυχείς. Θα σου δείξω στο YouTube. Κι εγώ από εκεί έμαθα.

ΣΥΛΒΙΑ: Ουφ. Έχει κι άλλα;

LEMON: Αμέ! *(Ψάχνει την τσάντα και βγάζει ένα περιοδικό. Το τυλίγει σε κύλινδρο)*. Αυτοσχέδιο όπλο για αμυντική και επιθετική χρήση. Ιδιαίτερως αποτελεσματικό σε ευαίσθητες περιοχές *(το φέρνει ανάμεσα στα πόδια της. Πάει να το πετάξει στη ΣΥΛΒΙΑ, κοιτάζει το εξώφυλλο αλλά το ξαναβάζει πίσω στην τσάντα.)* Α! Όχι

αυτό με τον Ρουβά! (Βγάζει ένα άλλο) Πάρε Μενεγάκη (το πετάει στη ΣΥΛΒΙΑ). (Ψάχνει την τσάντα και βγάζει μια μεγάλη πέτρα. Την πετάει στο πάτωμα). Μπα...

ΣΥΛΒΙΑ: Καλά, τι σκατά κουβαλάς εκεί μέσα;

ΛΕΜΟΝ: (Ψάχνει την τσάντα και βγάζει έναν μεγάλο μεταλλικό φακό γκλοπ. Τον δείχνει με καμάρι). Φακός LED 500 λούμενς – κατασκευάζεται αποκλειστικά για τις Βρετανικές Ειδικές Δυνάμεις. Τον είχα βουτήξει από έναν πρώην μου του 22^{ου} Συντάγματος της SAS. Το ξερα ότι κάποια μέρα θα μου φαινόταν χρήσιμος. (Ανάβει τον φακό και ρίχνει το φως στα μάτια της ΣΥΛΒΙΑ, η οποία βάζει τα χέρια μπροστά στο πρόσωπο). Χρήση πρώτη. Τυφλώνουμε τον αντίπαλο. (Προσποιείται ότι χτυπά τη ΣΥΛΒΙΑ στο κεφάλι). Χρήση δεύτερη και φαρμακερή. Ο αντίπαλος μένει σέκος.

ΣΥΛΒΙΑ: Πας καλά; Που θα την κουβαλώ όλη αυτήν την κουμούτσα;

ΛΕΜΟΝ: Έχεις δίκιο. Άσε θα τον έχω εγώ. (Βάζει το χέρι στην τσάντα. Βγάζει ένα μπρελόκ και το πετάει στη ΣΥΛΒΙΑ).

Η ΣΥΛΒΙΑ πιάνει το μπρελόκ και πατάει ένα κουμπάκι που έχει πάνω. Αρχίζει να κτυπά ένας πολύ δυνατός συναγερμός.

ΛΕΜΟΝ: (Φωνάζοντας) ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΤΣΕΠΗΣ 140 ΝΤΕΣΙΜΠΕΛ!!!

ΣΥΛΒΙΑ: (Φωνάζοντας) ΠΩΣ ΚΛΕΙΝΕΙ;

ΛΕΜΟΝ: (Φωνάζοντας) ΔΕΝ ΞΕΡΩ!

Η ΣΥΛΒΙΑ βάζει το μπρελόκ κάτω από το στρώμα και από πάνω μαξιλάρια, σεντόνια και ότι άλλο βρίσκει. Ο ήχος ακούγεται όλο και πιο σιγά, μέχρι που σβήνει.

ΣΥΛΒΙΑ: Αυτό τι το θέλω;

ΛΕΜΟΝ: Εγώ θα περιμένω έξω από την πόρτα. Αν ακούσω σειρήνα, μπουκάρω και σε σώζω!

ΣΥΛΒΙΑ: Και πώς θα μπει; Θα σπάσεις την πόρτα; Μήπως έχεις και κάνα πτυσσόμενο πολιορκητικό κριό εκεί μέσα;

ΛΕΜΟΝ: Δε χρειάζεται. (Ψαχουλεύει την τσάντα. Βγάζει ένα σετ εργαλείων διάρρηξης. Είναι σε πάνινη τυλιγμένη θήκη. Την ξεδιπλώνει επιδεικτικά στον αέρα). Multipick Elite Professional. Η Ρολς Ρόις των διαρρηκτικών εργαλείων. Ενθύμιο από άλλον πρώην. Μη ρωτάς λεπτομέρειες καλύτερα. Έχω δώσει όρκο σιωπής. Ομερτά. Καλού-κακού, όσο θα είσαι μέσα, εγώ θα δουλέψω την κλειδαριά να είναι έτοιμη.

ΣΥΛΒΙΑ: Ωχ! Προβλέπω να μας μπουζουριάζουν. Το καλό είναι ότι έτσι δεν θα χρειάζεται ν' ανησυχώ για το νοίκι. Θα βρούμε δωρεάν στέγη και τροφή για τουλάχιστον 5-6 χρονάκια.

ΛΕΜΟΝ: Don't worry babe! Όλα είναι under control. (Πάει και αγκαλιάζει με το ένα χέρι τον Άρνη, ενώ το άλλο το κάνει όπλο και το φέρνει μπροστά στο στήθος). Ο Λεμονέιτορ είναι εδώ! Χέστα λα βίστα, babe! (Γυρνά και παίρνει τον Άρνη αγκαλιά. Τον κάνει μια στροφή και μπαίνει στο μπάνιο).

ΣΥΛΒΙΑ: (Μονολογεί) Χέστα και άστα....

ΛΕΜΟΝ: (Από το μπάνιο) Α! Δε θέλω λουζεριές. Άντε! Σήκω, πλύσου, ντύσου, βάψου, στολίσου! Το πεπρωμένο σε περιμένει.

ΣΥΛΒΙΑ: (Απρόθυμα) Αυτό ακριβώς φοβάμαι κι εγώ.

ΛΕΜΟΝ: Σήμερα θα είναι η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής σου. Τώρα αρχίζουν τα ωραία. (Ακούγεται καζανάκι).

Η ΣΥΛΒΙΑ κάνει μια έκφραση απελπισίας. Τα φώτα σβήνουν....

3. Διαμέρισμα Φίλιππου – Πρωί

Στα αριστερά της σκηνής βρίσκεται η εξώπορτα. Βλέπουμε και λίγο τον χώρο έξω από αυτήν. Υπάρχει ένα χαλάκι. Το μεγαλύτερο μέρος της σκηνής καταλαμβάνει το σαλόνι του σπιτιού. Έχει μια μεγάλη βιβλιοθήκη, τζάκι, πίνακες και ακριβά έπιπλα. Υπάρχει ένα μεγάλο καναπέ, δυο πολυθρόνες και ένα τραπέζι.

Έξω από την πόρτα είναι η ΛΕΜΟΝ και η ΣΥΛΒΙΑ. Η ΛΕΜΟΝ φορά μαύρη ολόσωμη φόρμα, μαύρες μπότες και μαύρα γάντια. Στην πλάτη έχει την τσάντα μονόκερο. Η ΣΥΛΒΙΑ μακριά φούστα, ζιβάγκο, γυαλιά και έχει τα μαλλιά κότσο. Κρατά το περιοδικό και το στυλό στο χέρι.

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε Λέμον δεν ήταν σωστό που μπήκαμε σαν κλέφτες στην πολυκατοικία χωρίς να χτυπήσουμε το κουδούνι.

ΛΕΜΟΝ: Αφού μας έκατσε κι εκείνη την ώρα έμπαινε ο ντελιβεράς με τους καφέδες. Έχω μάθει ότι όταν η τύχη σου χαμογελά, δεν την φτύνεις ποτέ στα μούτρα! Είναι κακό κάρμα. Και μια και λέω για τύχη. Τι ντελιβεράς, ε; Ντελιπαιδαράς!

ΣΥΛΒΙΑ: Αμάν ρε Λέμον! Όλο στα γκομενικά έχεις το μυαλό σου;

ΛΕΜΟΝ: Ποιο μυαλό;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι, σωστά.

ΛΕΜΟΝ: Μου 'δωσε την κάρτα του. Μόλις με το καλό πάρεις τη δουλειά και μου αδειάσεις τη γωνιά, θα παραγγείλω κάνα εσπρεσάκι στο σπίτι. Ξέρεις, λούνγκο... (Δείχνει με τα δυο χέρια, μεγάλο μέγεθος). Ουφ! (Κάνει αέρα με τις παλάμες στο πρόσωπο) Άναψα πρωινιάτικα. Φόκους, Λέμον! Φόκους!

Πάμε για final check πριν ξεκινήσει η επιχείρηση μονόκερος.

Σπρέι πιπεριού;

ΣΥΛΒΙΑ: (Πιάνει το στυλό με τα δόντια. Ψάχνει στην τσέπη της. Βγάζει το σπρέι και το δείχνει). Τθεκ (ψευδίζει επειδή έχει το στυλό. Βάζει το σπρέι πίσω στην τσέπη).

ΛΕΜΟΝ: Στυλό;

ΣΥΛΒΙΑ: Τσεκ.

ΛΕΜΟΝ: Κάρτα;

ΣΥΛΒΙΑ: (Πιάνει το στυλό με τα δόντια. Ψάχνει στις τσέπες της). Ωχ! Νομίδω την έχασα!

ΛΕΜΟΝ: Δεν πειράζει. Ούτως ή άλλως ξέχασα να σε εκπαιδεύσω.

ΣΥΛΒΙΑ: Περιοδικό;

ΛΕΜΟΝ: (Δείχνει το περιοδικό). Τσεκ.

ΣΥΛΒΙΑ: Σφιχτό τύλιγμα. Σφιχτό.

Η ΛΕΜΟΝ Τυλίγει καλύτερα το περιοδικό.

ΣΥΛΒΙΑ: Και το πιο σημαντικό απ' όλα. Συναγερμός;

ΣΥΛΒΙΑ: *(Βάζει το στυλό στο στόμα και το χέρι μέσα από τη φούστα και ανασύρει το κοντρόλ). Μμ... (έχει το στυλό στο στόμα).*

ΛΕΜΟΝ: Μη ρωτήσω καλύτερα που το είχες βάλει. Αλλά μου άρεσε η σκέψη σου!

Σούπερ! Όλα έτοιμα! Χτυπάω! (Απλώνει το χέρι στο κουδούνι).

ΣΥΛΒΙΑ: Μισό! Μισό! Να κάνουμε αντίστροφη μέτρηση. Όπως όταν μου έδινες την αντιβίωση.

ΛΕΜΟΝ: ΟΚ. *(Με το ένα χέρι κλείνει τη μύτη της ΣΥΛΒΙΑ).* Τρία, δύο, έ... *(Απλώνει το χέρι στο κουδούνι)*

ΣΥΛΒΙΑ: *(Χτυπάει με το περιοδικό το χέρι της ΛΕΜΟΝ)* Μη! Μη!

ΛΕΜΟΝ: Άουτς. Γιατί το έκανες αυτό;

ΣΥΛΒΙΑ: Σόρρυ. Σόρρυ. Είμαι πολύ αγχωμένη.

ΛΕΜΟΝ: Κούλαρε babe. Όλα θα πάνε καλά. Βαθιές ανάσες.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Παίρνει βαθιές ανάσες).* Δε μπορώ! Ανακατεύομαι. Πάμε να φύγουμε!

ΛΕΜΟΝ: Έχεις πάθει κρίση πανικού. Βάλε το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Σκύβει, αλλά βλέπει τη φούστα)* Δε μπορώ. Με εμποδίζει η φούστα.

ΛΕΜΟΝ: Ε! Βάλτο τότε ανάμεσα στα δικά μου. Άντε τελείωνε!

ΣΥΛΒΙΑ: *(Σκύβει ανάμεσα στα πόδια της ΛΕΜΟΝ και βλέπει να κρέμεται μια ουρίτσα).* Λέμον, τι είναι αυτό που κρέμεται από τον κώλο σου;

ΛΕΜΟΝ: *(Με απόλυτη φυσικότητα)* Ουρά.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Πάει να σηκωθεί και χτυπά στον καβάλο της ΛΕΜΟΝ. Τραβιέται πίσω και σηκώνεται. Φωνάζει αλλά «ψιθυριστά»).* Ουρά;

ΛΕΜΟΝ: Είναι στολή catwoman που είχα νοικιάσει από ένα sex shop. Είναι ότι κοντινότερο είχα σε outfit διαρρήκτη.

ΣΥΛΒΙΑ: Και γιατί δεν την έβγαλες την ουρά;

ΛΕΜΟΝ: Τρελή είσαι; Και μετά πώς θα την επιστρέψω; Εσύ πάλι γιατί έχεις ντυθεί σε Μεγάλη Παρασκευή;

ΣΥΛΒΙΑ: Πρωτοετής φοιτήτρια; Θυμάσαι;

ΛΕΜΟΝ: Αχ! Μάλλον δεν έχεις περάσει ποτέ ούτε έξω από πανεπιστήμιο. Τέλος πάντων. Ready;

Η ΣΥΛΒΙΑ δαγκώνει τα χείλη, κουνάει το κεφάλι δεξιά αριστερά και σταυρώνει τα πόδια.

ΛΕΜΟΝ: Τι είναι;

ΣΥΛΒΙΑ: Κατουριέμαι!

ΛΕΜΟΝ: Χέστηκα! Εγώ χτυπάω. (Απλώνει το χέρι στο κουδούνι και το πατάει. Ακούγεται ένας μελωδικός ήχος).

ΣΥΛΒΙΑ: (Κάνει νόημα διώχνοντας τη ΛΕΜΟΝ). Άντε, άντε κρύψου. Ξουτ!

ΛΕΜΟΝ: (Πάει παραπέρα) Μιάου.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: (Από το βάθος) Μισό λεπτό παρακαλώ! Έρχομαι.

Η ΛΕΜΟΝ από τη γωνιά της απλώνει το χέρι και ξαναπατάει το κουδούνι. Η ΣΥΛΒΙΑ της χτυπά το χέρι. Ένας πολύ όμορφος και κομψός άντρας γύρω στα 50 μπαίνει από δεξιά και διασχίζει τη σκηνή. Φοράει πιτζάμες, ακριβή ρόμπα και κυριλέ παντόφλες.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Έρχομαι! Έρχομαι!

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ανοίγει την πόρτα. Πίσω της είναι η ΣΥΛΒΙΑ με σταυρωμένα τα πόδια. Με το περιοδικό στο ένα χέρι και το στυλό στο άλλο. Με το που βλέπει τον ΦΙΛΙΠΠΟ εκπλήσσεται.

ΣΥΛΒΙΑ: Ο... ο... ο... ε... ε....

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ την κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σας ευχαριστώ, αλλά δεν απαντώ ποτέ σε έρευνες. Καλημέρα σας. (Κλείνει την πόρτα, κάνει στροφή και ξεκινά να περπατά).

ΛΕΜΟΝ: Τι έγινε;

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε Λέμον, σίγουρα είμαστε στο σωστό σπίτι;

ΛΕΜΟΝ: Ναι. Το 'χα βάλει στο Google Maps. Γιατί;

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε συ, ήταν ο... ο... πώς τον λεν;

ΛΕΜΟΝ: Χέστηκα! Εγώ χτυπάω. (Απλώνει το χέρι στο κουδούνι και το πατάει).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τι είναι πάλι; (Γυρίζει προς την πόρτα, πλησιάζει και ανοίγει). Πάλι εσείς;

ΣΥΛΒΙΑ: Ξέ-ξέρετε εγώ είμαι!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Α ωραία! Κι εγώ είμαι. Χάρηκα για τη διαπίστωση. Καλή σας μέρα. (Πάει να κλείσει την πόρτα, αλλά η ΣΥΛΒΙΑ βάζει το πόδι της). Παρακαλώ;

ΣΥΛΒΙΑ: (Αμήχανα) Είμαι από την αγγελία. Για το μονόκερο; (Κάνει με το χέρι μια κίνηση που ξεκινά από τη μύτη προς τα πάνω. Το ξανασκέφτεται και κάνει την ίδια αλλά ξεκινά από το κούτελο, ενώ ταυτόχρονα κουνά πάνω-κάτω το κεφάλι «ρωτώντας» αν ο άλλος κατάλαβε τι εννοεί.)

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μα δε μοιάζετε καθόλου με τη φωτογραφία που στείλατε!

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι, ξέρετε έβαψα το μουστάκι... *(Η ΛΕΜΟΝ τη μουτζώνει από τα πλάγια)*.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Λυπάμαι, αλλά δεν είστε κατάλληλη για τη θέση. Καλημέρα σας! *(Κλείνει την πόρτα, πάει στη βιβλιοθήκη παίρνει ένα βιβλίο και κάθεται σε μια πολυθρόνα)*.

ΛΕΜΟΝ: *(Ξαναμουτζώνει τη ΣΥΛΒΙΑ)*. Πάρτα να μη στα χρωστάω. Πώς τα σκάτσωσες έτσι; Τόσες πρόβες κάναμε. Είσαι και ηθοποιός τρομάρα σου. Μη χέσω...

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε Λέμον, δε φταίω. Αλήθεια. Αιφνιδιάστηκα. Δεν το περίμενα αυτό.

ΛΕΜΟΝ: Ποιο; Ν' ανοίξει η πόρτα;

ΣΥΛΒΙΑ: Όχι. Το ποιος την άνοιξε!

ΛΕΜΟΝ: Ποιος την άνοιξε; Ο μονόκερος;

ΣΥΛΒΙΑ: Όχι. Όχι. Αυτός μωρέ, ο πως τον λένε; Ο ηθοποιός; Μεγαλούτσικος, αλλά φάκαμπλ; Που τον κρίζουν συνέχεια τα μεσημεράδικα γιατί κυκλοφορεί με ξέκωλα και πιτσιρίκες;

ΛΕΜΟΝ: Ε, πες το ντε τόση ώρα!

ΣΥΛΒΙΑ: Δηλαδή κατάλαβες ποιον εννοώ;

ΛΕΜΟΝ: Χριστό!

ΣΥΛΒΙΑ: Α! Κάτσε το βρήκα! *(Ανοίγει το περιοδικό και το ξεφυλλίζει στα γρήγορα. Σταματά σε μια σελίδα.)* Να, να! Αυτός!

ΛΕΜΟΝ: ΜΑΛΑΚΑ! Ο Φίλιππος Φιλίππου! Ο θεός! Ο καραγκόμενος των καραγκομένων! Ο άντρας με το βελούδινο δέρμα!

ΣΥΛΒΙΑ: Ρε συ! Αυτός είναι γέρος!

ΛΕΜΟΝ: Τι γέρος καλέ; Γερός! Αυτός βάζει κάτω και τα 40 παλικάρια – ή κατά προτίμηση εμένα! Έχεις δει το δέρμα του; Πωπουδάκι μωρού – μετά το ταγκ!

ΣΥΛΒΙΑ: Αμάν ρε Λέμον! Έλεος!

ΛΕΜΟΝ: Σου 'φεξε, babe! Και δουλειά και γκόμενος! Φακ-ποτ! Μια στιγμή, όμως... *(κοιτάζει το κουδούνι)*.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι;

ΛΕΜΟΝ: Το κουδούνι γράφει Αλέξανδρος Αλεξάνδρου! Μήπως μες τον πανικό σου έκανες λάθος;

ΣΥΛΒΙΑ: Καλά, δεν καταλαβαίνεις; *(Χτυπά με το δάχτυλο τον κρόταφο)* Ψευδώνυμο είναι. Φίλιππος.... Αλέξανδρος...

ΛΕΜΟΝ: *(Απορημένη)* Ναι, τι;

ΣΥΛΒΙΑ: Χέστο.

ΛΕΜΟΝ: Κάνε στη μπάντα. *(Σπρώχνει την ΣΥΛΒΙΑ και μπαίνει μπρος στην πόρτα).*

ΣΥΛΒΙΑ: Τι κάνεις;

ΛΕΜΟΝ: Ο Λεμονέτορ αναλαμβάνει δράση. *(Χτυπάει το κουδούνι).*

ΣΥΛΒΙΑ: *(Μονολογεί)* Ωχ! Τώρα την κάτσαμε...

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ αφήνει το βιβλίο. Σηκώνεται και ανοίγει την πόρτα. Βλέπει την ΛΕΜΟΝ και εκπλήσσεται. Την κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Εσείς ποια είστε;

ΛΕΜΟΝ: Η Cat Woman.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Παρντόν;

ΛΕΜΟΝ: Για την αγγελία.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Λυπάμαι, έπρεπε να στείλετε μέιλ.

ΛΕΜΟΝ: Όχι εγώ. Η φίλη μου. *(Βουτάει τη ΣΥΛΒΙΑ από τη μπλούζα και τη φέρνει πρόσωπο με πρόσωπο με τον ΦΙΛΙΠΠΟ. Και οι δυο κοιτάζονται για μια στιγμή στα μάτια και τελικά γέρνουν λίγο πίσω αμήχανα.)*

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: *(Οπισθοχωρεί και πιάνει την πόρτα).* Λυ-λυπάμαι πολύ, αλλά ήδη διευκρίνισα στην δεσποινίδα ότι δεν είναι κατάλληλη για τη θέση. Καλημ...

ΛΕΜΟΝ: *(Αρπάζει την πόρτα και δεν αφήνει τον ΦΙΛΙΠΠΟ να την κλείσει).* Και γιατί παρακαλώ δεν είναι; Τι άλλαξε από τα ξημερώματα που έστειλες το μέιλ; Μήπως βρέθηκε κάποια άλλη;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Όχι.

ΛΕΜΟΝ: Τότε;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πώς μπορώ να εμπιστευτώ κάποιαν που ψεύδεται σχετικά με το ποια πραγματικά είναι.

ΛΕΜΟΝ: Σοβαρά μιλάς κύριε *(τονίζει το κύριε με ειρωνικό τόνο)* Αλέξανδρε Αλεξάνδρου;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Εεε...

ΛΕΜΟΝ: *(Βουτάει τη ΣΥΛΒΙΑ και τη σπρώχνει μέσα στο διαμέρισμα).* Λοιπόν, δε φεύγουμε από εδώ αν πρώτα δε μιλήσεις μαζί της για να δεις αν κάνει για τη θέση. Που σίγουρα κάνει. Με τέτοια βιογραφικάρα. Χάρη σου κάνουμε. Στο κάτω-κάτω, άμεση ανάγκη δεν έλεγε η αγγελία; Ε κι η κοπελιά από εδώ άμεση ανάγκη έχει. Βλέπεις; Ταιριάζετε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ε...

ΛΕΜΟΝ: Ωραία! Χαίρομαι που τα βρήκαμε. Σας αφήνω να τα πείτε. Και φρόνιμα, ε; Εγώ θα περιμένω εδώ (δείχνει το χαλάκι). Και δε με νοιάζει αν σε λένε Αλέξανδρο, Φίλιππο ή Ναβουχοδονόσορα. Να ξέρεις ότι αν πειράξεις έστω και μια τρίχα της, θα έχεις να κάνεις με τον Λεμονέιτορ, μίστερ (χτυπά με το δάχτυλο στο στήθος της). (Προς τη ΣΥΛΒΙΑ) Χέστα λα βίστα, babe.

Η ΛΕΜΟΝ κλείνει την πόρτα. ΦΙΛΙΠΠΟΣ και ΣΥΛΒΙΑ στέκονται για λίγη ώρα αμήχανοι. Η ΛΕΜΟΝ σκύβει και ακουμπά το αυτί στην πόρτα. Δεν ακούει τίποτα. Γυρνά από το άλλο αυτί. Πάλι δεν ακούει. Ξεκρεμά την τσάντα από την πλάτη και την αφήνει κάτω. Ψάχνει λίγο και μετά βγάζει ένα στηθοσκόπιο και το ακουμπά στην πόρτα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ε.. ε... Περάστε. Καθίστε παρακαλώ.

Ξεκινά η ΣΥΛΒΙΑ να πάει προς τη μια πολυθρόνα και ταυτόχρονα ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Σταματούν. Κοιτάζονται. Αμηχανία. Κάνει λίγο πίσω ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ και αφήνει χώρο να περάσει η ΣΥΛΒΙΑ. Κοντοστεκέται. Τελικά περνά. Κάθεται. Στο ένα χέρι κρατά πάντα το περιοδικό και στο άλλο το στυλό. Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ κάθεται στην απέναντι πολυθρόνα. Αρκετά μακριά. Αναμεσά τους είναι το τραπεζάκι του σαλονιού. Νέα αμήχανη σιωπή.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Να σας προσφέρω κάτι;

ΣΥΛΒΙΑ: Λίγο νεράκι μπορώ να έχω;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ναι, φυσικά. Μισό...

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ επιστρέφει με ένα δίσκο με δυο άδεια ποτήρια και μια κανάτα νερό. Την αφήνει στο τραπεζάκι και γεμίζει τα ποτήρια. Προσφέρει το ένα στη ΣΥΛΒΙΑ. Πάει να το πάρει και συνειδητοποιεί ότι τα χέρια της είναι πιασμένα. Νέα αμηχανία. Τελικά βάζει το στυλό στ' αυτί και παίρνει το ποτήρι.

ΣΥΛΒΙΑ: Ε, ευχαριστώ. (Τα χέρια της τρέμουν και πιτσιλάει νερό δεξιά -αριστερά).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μα εσείς τρέμετε! Είστε καλά;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι, ναι. Απλά είμαι λίγο αγχωμένη.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ γεμίζει και το άλλο ποτήρι, το παίρνει και επιστρέφει στη θέση του.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Λοιπόν, για πείτε μου.

ΣΥΛΒΙΑ: Για ποιο πράγμα;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μα για εσάς φυσικά. Πρέπει να ομολογήσω ότι το βιογραφικό σας, αν εξαιρέσουμε τη φωτογραφία φυσικά, ήταν πολύ εντυπωσιακό. Εκτιμώ πολύ τους ανθρώπους που αγαπούν τη φύση και αγωνίζονται με τόσο πάθος για την προστασία της.

ΣΥΛΒΙΑ: Α, μάλιστα. Για τη φύση. Βεβαίως. Φυσικά και αγαπώ πολύ τη φύση και το φυσικό περιβάλλον και τους φυσικούς πόρους και τα φυτά, αλλά και τα ζώα φυσικά. (Απ' έξω η ΛΕΜΟΝ κάνει ότι χτυπά το κεφάλι της στην πόρτα) Ε..... βασικά μωρέ δεν κάνω και τίποτα σπουδαίο!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ε, είστε πολύ μετριόφρων. Ένα άτομο με τη δική σας ακτιβιστική δράση και μάλιστα σε τόσο νεαρή ηλικία, είναι παράδειγμα προς μίμηση.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Μονολογεί)* Τι σκατά έγραψε η Λέμον στο βιογραφικό;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Συγνώμη, δεν άκουσα. Είπατε κάτι;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι, ναι λέω. Ο ακτιβισμός είναι στο αίμα μου. Τον έχω κληρονομήσει από τον πατέρα μου.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αλήθεια; Με τι ασχολείται αν επιτρέπεται;

ΣΥΛΒΙΑ: Ταβ...εεεεε χμ τα βλέπει τα ραδίκια ανάποδα!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Συγνώμη;

ΣΥΛΒΙΑ: Εννοώ, έχει πεθάνει. Σε μια αποστολή... Μην τα σκαλίζουμε αυτά τώρα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Χίλια συγνώμη. Δεν ήθελα να σας αναστατώσω. Λύστε μου όμως μια απορία, σας παρακαλώ.

ΣΥΛΒΙΑ: Για τον μπαμπά μου;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Όχι – όχι. Για τη φωτογραφία.

ΣΥΛΒΙΑ: Ποια φωτογραφία; Του μπαμπά;

Απ' έξω η ΛΕΜΟΝ κάνει ότι χτυπά το κεφάλι της στην πόρτα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Όχι προς θεού! Για τη φωτογραφία που στείλατε με το βιογραφικό.

ΣΥΛΒΙΑ: Α! Ξέρετε και με το συμπάθειο κιόλας, αλλά σε όποια δουλειά πάω στο τέλος μου την πέφτει το αφεντικό. Οπότε ήθελα να βεβαιωθώ ότι δεν θα με επέλεγαν αυτή τη φορά με βάση, ξέρετε... *(δείχνει το σώμα της)*.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σας καταλαβαίνω απόλυτα. Καλά κάνετε! Σας συχαίρω θερμά.

Απ' έξω η ΛΕΜΟΝ πανηγυρίζει. Σηκώνει τα χέρια, κάνει ότι κρατά κύπελο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ξέρετε, όταν ήμουν νεότερος συχνά αντιμετώπιζα κι εγώ το ίδιο πρόβλημα.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι; Σας την έπεφτε το αφεντικό;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Χα! Χα! Όχι, εννοώ ότι με έκριναν με βάση την εξωτερική μου εμφάνιση.

Απ' έξω η ΛΕΜΟΝ κάνει διάφορες χειρονομίες σαν να διατρέχει το σώμα και τους μυς του ΦΙΛΙΠΠΟΥ και κάνει ότι ξερογλύφεται.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πάντως εδώ να ξέρετε δεν κινδυνεύετε.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Αυθόρμητα)* Γιατί καλέ; Μπας και είστε γκέι;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Χα! Χα! Όχι, όχι.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Λύνει τον κότσο και ανεβάζει λίγο τη φούστα. Κάπως θιγμένη.)* Τότε, τι; Μήπως με βρίσκετε άσχημη;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ω, αντιθέτως, σας βρίσκω όμορφη. Ομορφοτάτη για να είμαι ειλικρινής!

ΛΕΜΟΝ: *(Μονολογεί)* Άτσα ο Φίλιππος ο γλωσσοπλάστης! Βρε λες;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Όμως, όλο εγώ μιλάω. Μήπως εσείς έχετε κάποια ερώτηση σχετικά με τη δουλειά;

ΣΥΛΒΙΑ: *(Κάπως διστακτικά)* Βασικά ναι...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σας ακούω.

ΣΥΛΒΙΑ: Το ζώο που το έχετε; Μέσα; Ή μήπως στο μπαλκόνι; Τόση ώρα δεν έχω ακούσει κάτι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Το ζώο; Δεν υπάρχει κάποιο ζώο στο σπίτι!

ΛΕΜΟΝ: *(Μονολογεί)* Ωπα, ώπα! Κάτσε να ετοιμάζομαι.

Η ΛΕΜΟΝ πετάει το στηθοσκόπιο και βγάζει από την τσάντα και φορά τη μάσκα από τη στολή cat woman. Μετά παίρνει τα εργαλεία διάρρηξης και αρχίζει να σκαλίζει την πόρτα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: *(Σηκώνεται από την πολυθρόνα)* Μα τι είναι αυτός ο θόρυβος;

ΣΥΛΒΙΑ: Ε.. εγώ δεν ακούω τίποτα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σίγουρα; Σαν κάτι να ροκανίζει την πόρτα.

ΣΥΛΒΙΑ: Μήπως έχετε ποντίκια;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δε νομίζω. Η πολυκατοικία απολυμαίνεται τακτικότερα.

ΣΥΛΒΙΑ: Τερμίτες, ίσως;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Στην καρδιά της τσιμεντούπολης;

ΣΥΛΒΙΑ: Είχα δει ένα ντοκιμαντέρ με κάτι μέλισσες δολοφόνους που ροκάνιζαν ξύλα. Ή μήπως ήταν θρίλερ;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Συγγνώμη μια στιγμή. Πάω να δω.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Σηκώνεται απότομα και του κόβει το δρόμο. Της πέφτει από την τσέπη το σπρέι).* Αφήστε, αφήστε! Καλύτερα να δω εγώ που είμαι βιολόγος – επί πτυχίω – και ξέρω καλύτερα από αυτά τα πράγματα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σίγουρα; Δε φοβάστε;

ΣΥΛΒΙΑ: Ποια; Εγώ; Η ακτιβίστρια;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ω! Ναι, συγγνώμη. Τι σκεφτόμουν... Μια στιγμή!

ΣΥΛΒΙΑ: Τι έκανες μωρέ;

ΛΕΜΟΝ: Σε έσωσα!

ΣΥΛΒΙΑ: Τον σκότωσες τον άνθρωπο!

ΛΕΜΟΝ: Μα ούτε που τον ακούμπησα.

ΣΥΛΒΙΑ: Και τότε γιατί έπεσε ξερός;

ΛΕΜΟΝ: Ξέρω γω; Μπορεί να τρόμαξε που με είδε ντυμένη γάτα.

ΣΥΛΒΙΑ: Γιατί, τι είναι; Ποντίκι;

ΛΕΜΟΝ: Έλα μωρέ, κούλαρε! Σε λίγο θα είναι μια χαρά. Απλά λιποθύμησε. (Πιάνει τον καρπό του) Ορίστε ο σφυγμός του.... Ωχ!

ΣΥΛΒΙΑ: Τι ωχ!

ΛΕΜΟΝ: Δεν έχει σφυγμό!

ΣΥΛΒΙΑ: Σίγουρα;

ΛΕΜΟΝ: Υπάρχουν στιγμές που ακόμα κι εγώ δεν κάνω πλάκα. (Βγάζει και πετάει τη μάσκα).

Η ΛΕΜΟΝ πάει πάνω από τον ΦΙΛΙΠΠΟ και αρχίζει να του κάνει τεχνητή αναπνοή. Ξαφνικά αναβοσβήνουν τα φώτα κι ακούγεται ένα παρατεταμένο μπιιπ.

Η ΛΕΜΟΝ πέφτει στο πάτωμα.

ΛΕΜΟΝ: Αααααα! Όχι!

Τα φώτα συνεχίζουν να αναβοσβήνουν. Η ΛΕΜΟΝ σέρνεται κοντά στον ΦΙΛΙΠΠΟ και αρχίζει και πάλι να του κάνει τεχνητή αναπνοή.

ΛΕΜΟΝ: (Φωνάζει) Καριόλη φόβε δε θα νικήσεις αυτή τη φορά την Λεμονέιτορ!

Τα φώτα επανέρχονται. Ακούγεται ένα ρυθμικό μπιμ μπιπ που σβήνει. Η ΛΕΜΟΝ τσεκάρει τον σφυγμό του ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΣΥΛΒΙΑ: (Με τρεμάμενη φωνή) Είναι...

ΛΕΜΟΝ: Ζωντανός! Άντε κλείσε την πόρτα κι έλα να τον πάμε στον καναπέ.

Η ΣΥΛΒΙΑ κάνει ακριβώς ό τι της είπε η ΛΕΜΟΝ. Τοποθετούν τον ΦΙΛΙΠΠΟ στον καναπέ. Η ΛΕΜΟΝ γονατίζει δίπλα του και συνεχώς τσεκάρει σφυγμό και αναπνοή. Βεβαιώνεται ότι όλα είναι ΟΚ και καταρρέει στο πάτωμα, ακουμπώντας την πλάτη στα πόδια του καναπέ.

ΣΥΛΒΙΑ: Είσαι ηρωίδα Λέμον! Ο Άρνι θα ήταν πολύ περήφανος για πάρτη σου.

Έξω από την πόρτα εμφανίζεται ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΤΑΣ, ο οποίος μοιάζει πολύ με τον ΜΑΡΚΟ (τον παίζει ο ίδιος ηθοποιός). Κοιτάζει την κλειδαριά και μετά χτυπά την πόρτα.

ΕΠΑΜ.: Κύριε Φίλιππε! Κύριε Φίλιππε, είστε καλά;

ΣΥΛΒΙΑ: ΩΧ! Τι κάνουμε;

ΛΕΜΟΝ: Γρήγορα! Κρύψου!

ΣΥΛΒΙΑ: Που;

ΛΕΜΟΝ: Στο μπάνιο, να κατουρήσεις επιτέλους!

Η ΣΥΛΒΙΑ μπαίνει σε μια πόρτα στα δεξιά της σκηνής.

ΕΠΑΜ.: Κύριε Φίλιππε, απαντήστε μου σας παρακαλώ γιατί σκιάζομαι!

Η ΛΕΜΟΝ παίρνει την τσάντα στον ένα ώμο και ανοίγει την πόρτα. Ξαφνιάζεται που βλέπει τον «Μάρκο».

ΛΕΜΟΝ: Μαρκάκα; Τι κάνεις εδώ;

ΕΠΑΜ.: Μπαρδόν; Τι είπατε;

ΛΕΜΟΝ: Είπα, Μαρκάκα; Τι κάνεις εδώ;

ΕΠΑΜ.: Πλάκα μου κάνεις; Εδώ μένω. Είμαι ο Επαμεινώνδας, ο επιστάτης. Τι θα πει Μαρκάκα;

ΛΕΜΟΝ: Βραζιλιάτικο επιφώνημα. (Μονολογεί) Τι στο διάολο; Σε κάθε πολυκατοικία οι μαλάκες έχουν την ίδια φάτσα;

ΕΠΑΜ.: Ο κύριος Φίλιππος; Που είναι ο κύριος Φίλιππος; Είναι καλά;

ΛΕΜΟΝ: Μια χαρά. Χέζει.

ΕΠΑΜ.: (Σοκάρεται) Ω! Και η πόρτα;

ΛΕΜΟΝ: Μια χαρά είναι κι αυτή.

ΕΠΑΜ.: Πλάκα μου κάνεις; Η κλειδαριά είναι σπασμένη.

ΛΕΜΟΝ: Ναι, το ξέρω. Εγώ την έσπασα.

ΕΠΑΜ.: Εσύ; Και γιατί παρακαλώ;

ΛΕΜΟΝ: Είμαι κλειδαρού.

ΕΠΑΜ.: (Πέφτει στο μάτι του η ουρά) Με ουρά;

ΛΕΜΟΝ: Ναι. Είμαι για «ειδικές περιστάσεις» (κλείνει το μάτι).

ΕΠΑΜ.: Δηλαδή;

ΛΕΜΟΝ: Θα σου εξηγήσω, αλλά μη σου ξεφύγει κουβέντα. Σύμφωνα;

ΕΠΑΜ.: Σύμφωνα!

ΛΕΜΟΝ: Μισό γιατί δε σε πολυεμπιστεύομαι. Μου φαίνεσαι λίγο ξεπατοκαλάθα (*Βγάζει από τη τσάντα το περιοδικό με τον Ρουβά*). Βάλε πάνω το χέρι.

Ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΤΑΣ ακουμπά το αριστερό χέρι στο περιοδικό.

ΛΕΜΟΝ: Το άλλο! Το καλό!

Ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΤΑΣ ακουμπά το δεξί χέρι στο περιοδικό.

ΛΕΜΟΝ: Ορκίσου!

ΕΠΑΜ.: Πλάκα μου κάνεις; Αυτό είναι κουτσομπολίστικο περιοδικό!

ΛΕΜΟΝ: Ο Ρουβάς είναι θεός αγάπη μου! Θεός! Ορκίσου τώρα!

ΕΠΑΜ.: Ορκίζομαι.

ΛΕΜΟΝ: Κανόνισε καμήνε μου. Έτσι και μιλήσεις, ξέρω που μένεις. Και θα 'ρθω να σε βρω!

Ένα χαμογελάκι ξεφεύγει του ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΤΑ.

ΛΕΜΟΝ: Ώπα! Σου άρεσε η ιδέα κουφαλίτσα, ε; ΟΚ λοιπόν το αλλάζω. Αν δε μιλήσεις, θα 'ρθω να σε βρω! (*Μονολογεί*) Δε γαμιέται. Πρέπει να πηδήξεις πολλά βατράχια μέχρι να καταλάβεις ότι όλα είναι απλώς βατράχια.

ΕΠΑΜ.: Ωραία, τώρα πες μου.

Η ΛΕΜΟΝ βγάζει από την τσάντα μια ζώνη αγνότητας και τη δείχνει επιδεικτικά.

ΛΕΜΟΝ: Ο κύριος Φίλιππος είχε «κλειδωθεί»!

ΕΠΑΜ.: Πλάκα μου κάνεις! Ο ο ο κύριος Φίλιππος; (*Δείχνει με τα χέρια χαμηλά το σχήμα από βρακάκι*)

ΛΕΜΟΝ: Ο, γιεσ. Ντάξει; Άντε τώρα. Ξου!

ΕΠΑΜ.: Μισό λεπτό! Και η πόρτα;

Η ΛΕΜΟΝ βγάζει από την τσάντα ένα ζευγάρι χειροπέδες με γούνα.

ΛΕΜΟΝ: Δεν μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι!

ΕΠΑΜ.: Πλάκα μου κάνεις! Ο ο ο κύριος Φίλιππος; (*Σταυρώνει τα χέρια σαν να είναι δεμένα*).

Ακούγεται καζανάκι.

ΛΕΜΟΝ: (*Τον χτυπάει στο μάγουλο*) Άντε, τώρα Νωντάκο πάγνε τώρα μη σε δει και νιώσει ρεντίκολο. Κι όπως είπαμε, ε; Θα περάσω.

ΕΠΑΜ.: (*Φεύγοντας μονολογεί*) Πλάκα μου κάνεις! Πλάκα μου κάνεις!

Η ΛΕΜΟΝ κλείνει την πόρτα. Και κάθεται στο πάτωμα με την πλάτη στην πόρτα.

ΛΕΜΟΝ: Ουφ!

Η ΣΥΛΒΙΑ μπαίνει στη σκηνή.

ΣΥΛΒΙΑ: Έφυγε;

ΛΕΜΟΝ: Ναι, όλα καλά.

ΣΥΛΒΙΑ: Και ο (δείχνει στον καναπέ);

ΛΕΜΟΝ: Δεν ξέρω, ήμουν λιγάκι απασχολημένη με τον τοπικό μαλάκα.

Πάνε κι οι δυο κοντά.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ωωωωω!

ΣΥΛΒΙΑ: Νομίζω αρχίζει να συνέρχεται. Τι θα κάνουμε; Θα καλέσει την αστυνομία! Τι θα κάνουμε; Δεν θέλω να πάω φυλακή! Τι θα κάνουμε;

ΛΕΜΟΝ: Φύγε!

ΣΥΛΒΙΑ: Ε;

ΛΕΜΟΝ: Φύγε.

ΣΥΛΒΙΑ: Κι εσύ;

ΛΕΜΟΝ: Κάτι θα σκεφτώ. Είμαι καλή στον αυτοσχεδιασμό.

ΣΥΛΒΙΑ: Σίγουρα ρε συ;

ΛΕΜΟΝ: Ναι, έχω κάνει Στανισλάβσκι. Φύγε σου λέω. Στο κάτω-κάτω εσύ έχεις μέλλον. Εγώ πάλι, μόνο παρόν.

ΣΥΛΒΙΑ: Σιγ...

ΛΕΜΟΝ: Γκόου. Γκόου. Ξουτ βρε....

Η ΣΥΛΒΙΑ διστάζει, αλλά τελικά φεύγει. Κλείνει απαλά την πόρτα πίσω της. Τα φώτα σβήνουν.

4. Διαμέρισμα Σύλβιας – Επόμενο πρωί

Είναι πρωί. Το λάπτοπ της ΛΕΜΟΝ είναι ανοιχτό πάνω στο τραπέζι. Ακούγεται το What a wonderful world. Η ΛΕΜΟΝ κοιμάται με τη στολή της cat woman δίπλα στη ΣΥΛΒΙΑ που βρίσκεται κάτω από τα σκεπάσματα. Η ΣΥΛΒΙΑ ξυπνά, βλέπει τη ΛΕΜΟΝ δίπλα της βγάζει το σεντόνι από πάνω της και τη σκεπάζει. Σηκώνεται, πάει στο λάπτοπ και κλείνει τη μουσική. Πάει στην κουζίνα να φτιάξει καφέ. Ανοίγει ένα ντουλάπι, βγάζει ένα κουτάκι, το ανοίγει, κοιτά μέσα και το γυρίζει ανάποδα (για αν δείξει ότι δεν έχει τίποτα μέσα).

ΣΥΛΒΙΑ: Φτού!

Ακούγεται ένα πολύ ευγενικό χτύπημα στην πόρτα.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι στο;

Η ΣΥΛΒΙΑ πάει και ανοίγει την πόρτα. Είναι ο ΜΑΡΚΟΣ. Έχει το ένα χέρι πίσω από την πλάτη.

ΣΥΛΒΙΑ: Τι θες ρε Μαρκάκα πρωί-πρωί; Ντάξει, θα φύγω. Τα μαζεύω. Τώρα κιόλας!

ΜΑΡΚΟΣ: Πλάκα κάνεις; Γιατί να φύγεις;

ΣΥΛΒΙΑ: Βρε α στο διάολο πρωινιάτικα. (Του κλείνει την πόρτα στα μούτρα).

Ακούγεται και πάλι το ευγενικό χτύπημα στην πόρτα. Η ΣΥΛΒΙΑ ανοίγει.

ΣΥΛΒΙΑ: Τί; Γύρισες κιόλας;

ΜΑΡΚΟΣ: Από πού;

ΣΥΛΒΙΑ: Από το διάολο που σε έστειλα...

ΜΑΡΚΟΣ: Χα! Χα! Πάντα μου άρεσε το χιούμορ σου.

ΣΥΛΒΙΑ: Μάρκο είσαι καλά; Μήπως έχεις χτυπήσει στο κεφάλι;

ΜΑΡΚΟΣ: Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα. Απλά δεν μπορούσα να περιμένω άλλο για να έρθω να σ' ευχαριστήσω!

ΣΥΛΒΙΑ: Να μ' ευχαριστήσεις;

ΜΑΡΚΟΣ: Ναι! Ναι! Αχ! Ξεχάστηκα! Να ορίστε (φέρνει το χέρι μπροστά και κρατά ένα κουτί σοκολατάκια). Είναι από τα ακριβά! Με το λικέρ.

ΣΥΛΒΙΑ: (Τον κοιτά περίεργα) Ρε Μάρκο, σίγουρα είσαι καλά;

ΜΑΡΚΟΣ: Περίφημα! Γιατί με ρωτάς συνέχεια;

ΣΥΛΒΙΑ: Γιατί μου έφερες σοκολατάκια πρωινιάτικα; Και γιατί με ευχαριστείς;

ΜΑΡΚΟΣ: Πλάκα κάνεις; Για τα λεφτά φυσικά. Καλά, δεν ήταν ανάγκη να τ' αφήσεις στο γραμματοκιβώτιο αξημέρωτα. Σου είχα πει, ως το τέλος του μήνα.

ΣΥΛΒΙΑ: Ποια λεφτά ρε Μάρκο; Θα με τρελάνεις;

ΜΑΡΚΟΣ: Χα! Χα! Σίγουρα μου κάνεις κάποια πλάκα. Η αλήθεια είναι ότι δεν την πιάνω, αλλά δεν πειράζει. Σου χρωστάω μεγάλη χάρη. Ξέρεις τι μου είπε η Ελενίτσα όταν της έδειξα ότι με ξεπλήρωσες κι έδωσες κι από πάνω προκαταβολή για τον επόμενο μήνα; «Μάρκο, μέχρι σήμερα πίστευα ότι είσαι μεγάλος μαλακοπίτουρας, αλλά τελικά φαίνεται ότι κρύβεις έναν τίγρη μέσα σου!» Τίγρη Σύλβια! Μέσα μου! Και κάναμε σεξ! Από το κανονικό!

ΣΥΛΒΙΑ: *(Κάνει μια έκφραση αηδίας)* Μπλιαχ! Αμάν ρε Μάρκο. Αυτό δε χρειαζόταν να το μοιραστείς μαζί μου.

ΜΑΡΚΟΣ: Πάω στην Ελενίτσα μου. Αν είμαι τυχερός, μπορεί να έχει και δεύτερο γύρο.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Κάνει μια έκφραση αηδίας)* Για μισό...

ΜΑΡΚΟΣ: Τι;

ΣΥΛΒΙΑ: Πόσα λεφτά είπαμε ότι σου άφησα;

ΜΑΡΚΟΣ: Πλάκα κάνεις; Δυο κολλαριστά 500ρικά, μέσα σε έναν κόκκινο αρωματισμένο φάκελο με τα αρχικά ΦΦ! Αλήθεια τι θα πει ΦΦ;

ΣΥΛΒΙΑ: Φακ γιου, φακ γιου!

ΜΑΡΚΟΣ: Χα! Χα! Αυτό το 'πιασα! Πάω. Τσάο μπέλα!

ΣΥΛΒΙΑ: *(Με έκπληξη)* Τσάο;

Η ΣΥΛΒΙΑ κλείνει την πόρτα. Γυρίζει από την άλλη και βλέπει τη ΛΕΜΟΝ να τεντώνεται σαν γάτα και να κάνει ότι γλύφει τα χέρια της, όπως πλένεται η γάτα.

ΛΕΜΟΝ: *(Χασμουριέται)* Αααα. Τι ήθελε πρωί-πρωί ο Μαρκάκας;

ΣΥΛΒΙΑ: Λέμον, τι έγινε χτες;

ΛΕΜΟΝ: *(Πιάνει το πρόσωπό της και κάνει ότι σκέφτεται)* Οουου. Και τι δεν έγινε!

ΣΥΛΒΙΑ: *(Πάει δίπλα στη Λέμον και την ταρακουνάει)* Τι έκανες;

ΛΕΜΟΝ: Σιγά ρε Σύλβια! Θα με ξεχαρβαλώσεις. Τι θες;

ΣΥΛΒΙΑ: Που τα βρήκες τα λεφτά;

ΛΕΜΟΝ: Α! Γι' αυτό λες;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι Λέμον. Γι' αυτό! Σε αρωματισμένο φάκελο με αρχικά ΦΦ.

ΛΕΜΟΝ: *(Τεντώνεται)* Μμμμμ! Τι μου θύμισες τώρα!

ΣΥΛΒΙΑ: Λέμον, κόφτ' τις μαλακίες και λέγε.

ΛΕΜΟΝ: Έλα μωρέ, μην τρελαίνεσαι. Απλά έδωσα στον Φιλιππάκο αυτό που χρειαζόταν κι αυτός μου έδωσε αυτό που χρειαζόμουν εγώ. Fair play.

ΣΥΛΒΙΑ: Κι ο μονόκερος;

LEMON: Α, έτσι αποκαλεί τον μικρό Φίλιππο (δείχνει κάτω ανάμεσα στα πόδια). Ζητείται κοπέλα να προσέχει μονόκερο! (Δείχνει τον εαυτό της) Ταντά!

ΣΥΛΒΙΑ: Βρε τον καριόλη! Το 'χα πει εγώ!

LEMON: Σιγά μωρέ, μην τρελαίνεσαι. Μια χαρά πέρασα! Και βγήκε και το νοίκι του επόμενου μήνα!

ΣΥΛΒΙΑ: Α! Όχι, όχι. Αυτό δεν μπορώ να το δεχτώ! Να πουληθείς για το νοίκι μου;

LEMON: Ε, όχι και πουλήθηκα. Ας πούμε ότι νοικιάστηκα. Κάτι σαν Air B-n-βγει ένα πράμα (γελά και κουνά τους γοφούς μπρος πίσω και με τα χέρια σφιγμένα σε γροθιές μιμείται τη σεξουαλική πράξη).

ΣΥΛΒΙΑ: Πάω να ζητήσω τα λεφτά να στα δώσω πίσω.

LEMON: Ξέχνα το! Εξάλλου θα του τα έχει ήδη μασήσει η Ελενίτσα. Αφού σου είπε κάνανε σεξ. Στο τζάμπα; Και μετά λες για μένα...

ΣΥΛΒΙΑ: Τότε, θα βρω τρόπο να σε ξεχρεώσω.

LEMON: Δεν χρειάζεται. Θεώρησέ τα αποχαιρετιστήριο δώρο.

ΣΥΛΒΙΑ: Γιατί; Φεύγεις;

LEMON: Οου, γιες! Η αποστολή μου εδώ εξετελέσθη.

ΣΥΛΒΙΑ: Για που;

LEMON: Για όπου...

ΣΥΛΒΙΑ: Μα...

Η LEMON σηκώνεται.

LEMON: (Απλώνει το χέρι στη ΣΥΛΒΙΑ) Το ξέρεις ότι σιχαίνομαι τους αποχαιρετισμούς.

ΣΥΛΒΙΑ: (Πιάνει το χέρι της LEMON και σηκώνεται) Το ξέρω.

Κοιτάζονται για λίγο χωρίς να μιλούν. Η LEMON την αφήνει. Κρεμά την τσάντα της στον ένα ώμο. Πάει και παίρνει τον Άρνη παραμάσχαλα. Μαζεύει το λάπτοπ από το τραπέζι. Πάει στην πόρτα. Ακουμπά κάτω τον Άρνη, ανοίγει την πόρτα και ξαναμαζεύει τον Άρνη.

LEMON: Χέστα λα βίστα, babe!

ΣΥΛΒΙΑ: Χέστα και άστα, Λεμονέιτορ.

Η LEMON πατάει με τη μύτη το λάπτοπ και φεύγει χοροπηδώντας. Ακούγεται το What a wonderful world που σιγά σιγά σβήνει καθώς απομακρύνεται. Η ΣΥΛΒΙΑ σκουπίζει τα δάκρυά της και την πέφτει στο στρώμα. Κάτι την ενοχλεί. Ψάχνει και είναι το τηλεκοντρόλ. Το κοιτάζει και μετά σημαδεύει την τηλεόραση. Έχει ειδήσεις.

ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ: Και τώρα στο αστυνομικό μας δελτίο. Εκτάκτως εισήχθη τα ξημερώματα στην εντατική ο γνωστός ζεν πρεμιέ Φίλιππος Φιλίππου όπου νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση. Σύμφωνα με το ανακοινωθέν της αστυνομίας έπεσε θύμα διάρρηξης. Η κλειδαριά της πόρτας του διαμερίσματός του είχε παραβιαστεί. Σύμφωνα με ανώνυμη πηγή, στο χώρο του εγκλήματος βρέθηκε μια μαύρη μάσκα και ένα ζευγάρι χειροπέδες.

ΣΥΛΒΙΑ: *(Πιάνει το κεφάλι της)* Ω Λέμον! Τι του έκανες;

Ξαφνικά αναβοσβήνουν τα φώτα κι ακούγεται ένα παρατεταμένο μπιιπ. Ακούγεται το What a wonderful world. Τα φώτα σβήνουν....

Μπαίνει στη σκηνή βιαστικά ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΤΑΣ.

ΕΠΑΜ.: Ε! Μισό λεπτό! Μισό λεπτό!

Πέφτει ένας προβολέας πάνω του.

ΕΠΑΜ.: *(Προς το κοινό)* Ει, τι έγινε εδώ; Η Λέμον είναι μια άκαρδη σκύλα που λήστεψε και σκότωσε εν ψυχρώ τον κύριο Φίλιππο για δυο μωβ χαρτάκια;

Αυτό πιστέψατε; Μήπως χάψατε κι αυτή τη χαζομάρα για τον μονόκερο; Ε λοιπόν, είστε πολύ γελασμένοι! Τι; Κι εγώ που το ξέρω; Ήμουν εκεί. Μου είχε εξιτάρει τη φαντασία αυτή η ιστορία με τις χειροπέδες και τα κλειδιά. Έτσι, μετά από λίγο ξαναγύρισα για να δω τι παίζει. Και, καθώς η κλειδαριά ήταν σμπάραλια, τα είδα και τα άκουσα όλα. Αν λοιπόν πιστεύετε ότι σημασία δεν έχει τι νομίζετε εσείς, αλλά η αληθινή αλήθεια, τότε ελάτε να μαζί μου να την πάρουμε μάτι.

Τα φώτα σβήνουν.... Ακούγεται το What a wonderful world.

5. Διαμέρισμα Φίλιππου

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ είναι στον καναπέ. Η ΛΕΜΟΝ στέκεται κοντά του. Η ΣΥΛΒΙΑ είναι κοντά στην πόρτα.

ΛΕΜΟΝ: Γκούου. Γκούου. Ξουτ βρε....

Η ΣΥΛΒΙΑ διστάζει, αλλά τελικά φεύγει. Κλείνει απαλά την πόρτα πίσω της. Μόλις φύγει έρχεται ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΤΑΣ. Γονατίζει και παρακολουθεί από την κλειδαρότρυπα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ωωωωω!

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ κρατά το κεφάλι του.

ΛΕΜΟΝ: Λάζαρε δέβρω όξω!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τι, τι μου συμβαίνει; Ποια είσαι συ; Τι κάνεις εδώ;

ΛΕΜΟΝ: Α. Μόλις αναστήθηκες. Β. Λέμον, χάρηκα για την γνωριμία. Γ. Σου έσωσα τη ζωή, παρακαλώ δεν κάνει τίποτα!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τώρα θυμάμαι! Εσύ μου επιτέθηκες!

ΛΕΜΟΝ: Α, όλα κι όλα! Εσύ άρχισες πρώτος!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Εγώ; Τι σου έκανα;

ΛΕΜΟΝ: Όχι σε μένα. Στη φίλη μου! Της ρίχτηκες. Ξανθούλα, ομορφοτάτη; Remember;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μα τι λες; Εγώ ούτε που την άγγιξα. Δοκίμασα το άρωμά της και τυφλώθηκα!

ΛΕΜΟΝ: Το άρωμα; Ωχι! Κι ο συναγερμός;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Εννοείς η σειρήνα; Πήγε να με σηκώσει από το πάτωμα κι όπως κρατήθηκα από πάνω της άρχισε να χτυπάει δυνατά.

ΛΕΜΟΝ: Ουπς! Καλά μωρέ, σόρρυ. Μπορεί να έκανα ένα μικρό λαθάκι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Λαθάκι; Εσύ παρά λίγο να με σκοτώσεις!

ΛΕΜΟΝ: Ναι, αλλά δεν τα κατάφερα!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Είσαι επικίνδυνη, θα καλέσω την αστυνομία! Το τηλέφωνο, που είναι το τηλέφωνο;

ΛΕΜΟΝ: *(Βγάζει από την τσάντα το κινητό με το επιπλέον ακουστικό από παλιό τηλέφωνο και του το δίνει)* Να πάρε το δικό μου. Μόνο που όταν έρθουν οι μπάτσοι θα πρέπει να τους εξηγήσεις....

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τι να τους εξηγήσω; Εγώ είμαι το θύμα!

ΛΕΜΟΝ: Πώς έπεσες ξερός χωρίς καν να σε ακουμπήσω!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ε, ε, ε...

ΛΕΜΟΝ: Τι έγινε; Δεν θα πάρεις;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Κάτσε να συνέλθω λίγο πρώτα.

ΛΕΜΟΝ: Με την ησυχία σου. Εγώ δεν βιάζομαι. Εξάλλου δεν συναντώ κάθε μέρα έναν ... μονόκερο!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Παρντόν;

ΛΕΜΟΝ: Φιλιππάκο μη μου το παίζεις εμένα Μαρία Αντουανέτα. Αφού ξέρεις ότι ξέρω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μα, πώς;

ΛΕΜΟΝ: Φαίνεται ότι το σύμπαν με γουστάρει κάργα. Χθες το πρωί έπεσα πάνω σε ένα άρθρο που έγραφε ακριβώς γι' αυτό το θέμα. Λόγω της ημέρας. Ξέρεις εσύ.

Σκαλίζει το κινητό της.

Α! Νάτο. Ακόμα στον browser είναι. Πρώτα μιλάει για τη ζέβρα, τον Χιου Χέφνερ των αλόγων που κυκλοφορεί μονίμως με τις πιτζάμες. Η «ζέβρα» λέει, είναι ένας ιατρικός όρος που χρησιμοποιείται για μια εξωτική ιατρική διάγνωση, όταν μια πιο συνηθισμένη εξήγηση είναι πιο πιθανή. Τη δεκαετία του '40 ο Dr. Theodore Woodward, προφέσσορας στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του Maryland συνήθιζε να λέει στους φοιτητές «Όταν ακούτε τον ήχο από σπλές, να σκέφτεστε ότι είναι από άλογα και όχι από ζέβρες.»

Προφανώς στο Maryland τα άλογα είναι πιο συνηθισμένα από τις ζέβρες. Γιατί αν ο τύπος ήταν στην Αφρική θα σήμαινε ακριβώς το αντίθετο! Φοβερό; Anyway, σήμερα τα άτομα με σπάνιες παθήσεις αυτοαποκαλούνται ζέβρες.

Και συνεχίζω. Πού κολλάει ο μονόκερος; Καταρχάς είναι ζών με τέσσερις σπλές ωσάν τη ζέβρα. Κι αν μια ζέβρα είναι σπάνια, τότε ένας μονόκερος είναι σπανιότατος, άσε που οι περισσότεροι πιστεύουν ότι δεν υπάρχει καν. Στην περίπτωσή μας λοιπόν, ο μονόκερος είναι ένα άτομο όχι με μια – γιατί τότε θα ήταν ζέβρα - αλλά με πολλές σπάνιες παθήσεις. Κάποιος που του έκατσε πολλές φορές το Τζόκερ της γκαντεμιάς. Άντε λοιπόν Φιλιππάκο μου, φτύστο! Εσένα τι σου κλήρωσε;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σύνδρομο Ehlers-Danlos και Ορθοστατική Ταχυκαρδία.

ΛΕΜΟΝ: Δεν μου τα κάνεις λίγο πιο λιανά; Μην κάθομαι να γκουγκλάρω τώρα...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Το Ehlers-Danlos βασικά είναι διάφορες διαταραχές των συνδετικών ιστών του σώματος που προσβάλλουν κυρίως το δέρμα, τις αρθρώσεις και τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων. Το δέρμα μου είναι πολύ μαλακό, βελούδινο, αλλά και εξαιρετικά ελαστικό και εύθραυστο. Μελανιάζω εύκολα και, ανά πάσα στιγμή, κινδυνεύω να πάθω ρήξη αιμοφόρων αγγείων και να πεθάνω από εσωτερική αιμορραγία.

ΛΕΜΟΝ: Οου, φακ!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αλλά από την άλλη μπορώ να ακουμπήσω την άκρη της μύτης μου με τη γλώσσα μου! *(Γυρισμένος πλάτη προς το κοινό για ευνόητους λόγους)* Κοίτα...

ΛΕΜΟΝ: Ω! Έχει και τα τυχερά του το σύνδρομο *(του κλείνει το μάτι)*.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Παρεμπιπτόντως, αυτό λέγεται σημάδι του Gorfín και είναι χαρακτηριστικό στο σύνδρομο Ehlers-Danlos.

ΛΕΜΟΝ: ΟΚ. Θα το έχω υπόψη μου την επόμενη φορά που θα ψάχνω γκόμενο με κρυφά ταλέντα. Και το άλλο που έχεις; Τι κάνει;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σύνδρομο Ορθοστατικής Ταχυκαρδίας. Χάνω τις αισθήσεις μου τις χειρότερες στιγμές.

ΛΕΜΟΝ: Αχα! Όπως πριν δηλαδή. Και πήγες και κατηγορήσες εμένα! Σα δε ντρέπεσαι λιγάκι!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Συγνώμη!

ΛΕΜΟΝ: No problem μωρέ. Cool. Να σε ρωτήσω όμως κάτι;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ότι θες.

ΛΕΜΟΝ: Αφού έχεις τόσα θέματα, τα πιπίνια και τα ξέκωλα πώς τα κάνεις καλά;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δεν τα κάνω. Τα χρησιμοποιώ για κάλυψη. Ξέρεις, για να διατηρώ τον μύθο ζωντανό. Μόνον αυτό έχω να πουλήσω. Χωρίς αυτόν ξόφλησα.

ΛΕΜΟΝ: Καλά και πώς δεν έχει μιλήσει καμιά τους ως τώρα;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πληρώνω καλά! Πολύ καλά! Και φυσικά υπογράφουν συμφωνητικό εμπιστευτικότητας. Με τεράστια ρήτρα. Ο φόβος φυλάει τα έρημα.

ΛΕΜΟΝ: Ενίστε τα πηδάει κιόλας! Καλά και η αγγελία;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Έκτακτη ανάγκη. Το τελευταίο μου «αμόρε» *(κάνει με τα δυο δάχτυλα κάθε χεριού το σήμα από τα «αυτάκια»)* ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα τον σοφέρ μου και την έκαναν με ελαφρά πηδηματάκια. Και τώρα χρειάζομαι αντικαταστάτρια και σοφέρ. Πρέπει να νοσηλευτώ επειγόντως για κάτι εξετάσεις. Το πλάνο μου ήταν να βγει η βρώμα ότι βρήκα νέο αμόρε κι έφυγα για άγνωστο προορισμό. Κι έτσι να μπορέσω να εξαφανιστώ για λίγο καιρό. Τώρα όμως...

ΛΕΜΟΝ: Σου το χαλάσαμε, ε;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Κομματάκι.

ΛΕΜΟΝ: Κι έλπιζες να βρεις λύση μέσα από αγγελία;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ήταν πράξη απελπισίας. Τώρα όμως...

ΛΕΜΟΝ: Γιατί δε βγαίνεις να τα πεις όλα στα ίσια; Στο κάτω-κάτω. μαγκιά σου που με τόσα προβλήματα κατάφερες να γίνεις αυτός που έγινες. Άσε που θα γίνεις ήρωας για όλους τους άλλους μονόκερους που υπάρχουν εκεί έξω. Θα τους δώσεις κάτι να ελπίζουν – ειδικά στα παιδιά.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Συγνώμη που στο χαλάω, αλλά δε γίνεται. Δεν μπορώ. Τόσα χρόνια έχτισα την εικόνα του γόη, του σκοτεινού αντικείμενου του πόθου για τις γυναίκες. Μ' εξιτάρει ο τρόπος που με κοιτάζουν όταν βρεθούν απέναντί μου. Το λάγνο βλέμμα τους με κάνει να αισθάνομαι ζωντανός – να ξεχνάω όλα τ' άλλα. Είναι η ντρόγκα μου, καταλαβαίνεις; Τι θα βγω να πω λοιπόν; Ότι εγώ, ο Φίλιππος Φιλίππου – η απόλυτη φαντασίωση κάθε γυναίκας – είμαι παρθένος; Αγάμητος μια ζωή επειδή φοβάμαι ότι αν κάνω το παραμικρό μπορεί να λιποθυμήσω και να ξεφτιλιστώ ή – ακόμα χειρότερα – τα αγγεία μου να εκραγούν και να μείνω στον τόπο; Όχι, όχι. Έτσι και τα πω αυτά δεν πρόκειται να κερδίσω το θαυμασμό. Στην καλύτερη θα προκαλέσω τον οίκτο. Πιθανότερο ακόμα το μίσος, απ' όλες αυτές – που με το δίκιο τους – θα νιώσουν προδομένες.

ΛΕΜΟΝ: Εμ, εεε...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δε χρειάζεται να πεις κάτι. Τώρα φύγε σε παρακαλώ, είμαι πολύ κουρασμένος. Μόνο...

ΛΕΜΟΝ: Ξέρω – μην ανησυχείς. Δεν θα πω κουβέντα. Δε χρειάζονται ούτε λεφτά, ούτε ρήτρες. Δεν είναι του χαρακτήρος μου.

Η ΛΕΜΟΝ σηκώνεται και μαζεύει τα πράγματά της μέσα στην τσάντα της. Την κρεμάει στον ώμο και ετοιμάζεται να φύγει.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σ' ευχαριστώ. Για όλα! Όμως δεν θέλω να φύγεις έτσι. Στο κάτω-κάτω σου χρωστάω τη ζωή μου. Περίμενε. *(Πάει στη βιβλιοθήκη. Ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει έναν κόκκινο φάκελο και τον δίνει στη ΛΕΜΟΝ.)*

ΛΕΜΟΝ: *(Τον φέρνει κοντά στη μύτη)* Μμμ. Ωραία μυρίζει - Φιλιππίλα. Ω! Έχει και τα αρχικά σου, ΦΦ. Τι είναι, αυτόγραφο;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ε, κάτι λιγότερο ασήμαντο.

Η ΛΕΜΟΝ κοιτάζει μέσα στο φάκελο και παθαίνει πλάκα.

ΛΕΜΟΝ: Ρε πας καλά; Εδώ μέσα έχει δυο πεντακοσάρικα. Αφού σου είπα δεν...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Το ξέρω. Μην το παρεξηγείς. Είναι τα λεφτά που είχα σκοπό να δώσω στην κοπέλα της αγγελίας, αν έμενε. Όλα μπροστά. Για παν ενδεχόμενο.

ΛΕΜΟΝ: Δεν τα θέλω σου είπα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πάρτα τότε να τα δώσεις στη φίλη σου. Έχει άμεση ανάγκη, έτσι δεν είπες;

ΛΕΜΟΝ: Όστε με πρόσεχες Φιλιππάκο! Τώρα με τούμπαρες. Θα τα πάρω.

Η ΛΕΜΟΝ βάζει τον φάκελο μέσα στο μπούστο της.

ΛΕΜΟΝ: Άντε να την κάνω λουπόν. Να σε αφήσω κι εσένα να ξεκουραστείς. Πέρασες πολλά μέσα σε ένα βράδυ. Κι έχεις και τα δικά σου...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Η αλήθεια είναι ότι έχω εξαντληθεί.

Περπατάνε μαζί προς την πόρτα και κοιτάζονται. Σταματάνε ένα βήμα πριν και κοιτάζονται αμήχανα.

ΛΕΜΟΝ: Τι νύχτα κι αυτή, ε;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ναι, τι νύχτα.

ΛΕΜΟΝ: Λουπόν, πάω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ναι, πας.

ΛΕΜΟΝ: Πάω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Στο καλό. Να προσέχεις.

Η ΛΕΜΟΝ απλώνει το χέρι προς την πόρτα.

ΕΠΑΜ.: Ωχ! Ωχ! (Πετάγεται και φεύγει τρέχοντας.)

ΛΕΜΟΝ: (Τελευταία στιγμή γυρίζει προς τον ΦΙΛΙΠΠΟ) Μα ποτέ;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ποτέ.

ΛΕΜΟΝ: Και δεν μπήκες στον πειρασμό;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Κάθε λεπτό της ζωής μου! Ειδικά αυτά που περάσαμε μαζί.

ΛΕΜΟΝ: Και;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σκέφτομαι ότι δεν είναι κάτι για το οποίο αξίζει κανείς να πεθάνει. Σωστά;

ΛΕΜΟΝ: Εγώ από την άλλη, πιστεύω ότι είναι κάτι χωρίς το οποίο δεν αξίζει κανείς να ζει.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σοβαρά;

ΛΕΜΟΝ: Είναι ίσως το μοναδικό πράγμα στον κόσμο για το οποίο δεν θα αστειευόμουν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τι να κάνουμε. Δεν θα μάθω ποτέ.

ΛΕΜΟΝ: Ναι. Εκτός και αν...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αν...

ΛΕΜΟΝ: Είσαι;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Και αν;

ΛΕΜΟΝ: Πίστεψέ με, αν είναι να την κάνεις, δεν υπάρχει πιο γαμάτος τρόπος! Καλύτερα να εκραγείς θεματικά μεσουρανίς σαν Πασχαλιάτικο βεγγαλικό, παρά να αργοσβήσεις σαν ασθενικό κεράκι σε ξεχασμένο ερημοκλήσι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Λες;

ΛΕΜΟΝ: Καραλέω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Κι εγώ! *(Το ξανασκέφτεται λίγο)* Μήπως όμως να το πάρουμε λίγο χαλαρά; Στο κάτω-κάτω, είναι η πρώτη μου φορά.

ΛΕΜΟΝ: *(Απλώνει και του πιάνει το χέρι)* Χαλαρά; *(Τον τραβά και κολλάει πάνω της και του γλύφει το μάγουλο από κάτω ως πάνω).* Αγόρι μου ετοιμάσου για το πήδημα της ζωής σου!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ή του θανάτου μου...

ΛΕΜΟΝ: *(Τον σπρώχνει μακριά)* Α! Δε θέλω λουζεριές!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Συγγνώμη *(Πετάει τη ρόμπα και αρχίζει να βγάζει την πιτζάμα.)*

ΛΕΜΟΝ: Έτσι σε θέλω! *(Ανοίγει το πάνω μέρος τη φόρμας).* Come and get it babe!

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ έχει βγάλει το πάνω μέρος κι έχει κατεβάσει το παντελόνι. Προσπαθεί να τρέξει, αλλά δεν το έχει βγάλει εντελώς. Μπερδεύεται και πέφτει στο πάτωμα.

ΛΕΜΟΝ: Σιγά! Σιγά! Μη μου χαλάσεις πριν ακόμα αρχίσουμε! Άσε να σε χαλάσω εγώ.

Η ΛΕΜΟΝ ξεκρεμάει την τσάντα και βγάζει το λάπτοπ. Πατάει και αρχίζει να παίζει το What a wonderful world. Η ΛΕΜΟΝ βουτάει δίπλα στον ΦΙΛΙΠΠΟ στο πάτωμα. Τα φώτα χαμηλώνουν. Αρχίζουν να πετάγονται ρούχα στον αέρα. Ξαφνικά αναβοσβήνουν τα φώτα κι ακούγεται ένα παρατεταμένο μπιιπ.

ΛΕΜΟΝ: ΟΟΟΟΟΟΟΟΧΙ! Οοοοοχι ρε γαμώτο! ΟΟΟΟΟΟΟΟΧΙ!

Τα φώτα σβήνουν....

6. Δωμάτιο νοσοκομείου

Η ΛΕΜΟΝ είναι ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, συνδεδεμένη σε διάφορα μηχανήματα και με ορό στο χέρι. Από πάνω της είναι η ΣΥΛΒΙΑ, αλλά ντυμένη νοσοκόμα. Ακούγεται ένα πολύ γρήγορο επαναλαμβανόμενο μπιιπ από τον καρδιογράφο. Στα πόδια τού κρεβατιού είναι κρεμασμένη η τσάντα με τον μονόκερο, ενώ στο δωμάτιο υπάρχουν αφίσες με μονόκερους. Σε μια γωνιά είναι το σταντ του Άρνι και από πάνω του έχουν βάλει ιατρική ποδιά. Σε μια καρέκλα είναι ένα τυλιγμένο δώρο με κορδέλα.

ΣΥΛΒΙΑ: (Χαϊδεύει το κεφάλι της ΛΕΜΟΝ) Έλα Λεμονίτσα μου! Πάλεψε. Μην τα παρατάς τώρα.

Το μπιπ αποκτά σταθερό ρυθμό. Η ΛΕΜΟΝ ανοίγει τα μάτια.

ΛΕΜΟΝ: Σου έχω πει το Λεμονίτσα κομμένο. Τι έγινε;

ΣΥΛΒΙΑ: Είχες κάποια επιπλοκή από το φάρμακο που σου έδωσαν για προνάρκωση. Αλλά τώρα όλα είναι ΟΚ. Η μεγάλη στιγμή έφτασε.

ΛΕΜΟΝ: Α ρε γαμώ τη μου, Σύλβια! Έβλεπα ένα φοβερό όνειρο και μ' έκοψες πάνω στο καλύτερο!

ΣΥΛΒΙΑ: Δεν πειράζει. Σε λίγο καιρό θ' αρχίσεις να ζεις τα όνειρά σου στην πραγματικότητα!

ΛΕΜΟΝ: Ωραία τα λες! Αν δεν ήξερα ότι σπουδάζεις υποκριτική, μπορεί και να σε πίστευα!

ΣΥΛΒΙΑ: Χα! Χα! Χαίρομαι που κάποιος εκτιμά το ταλέντο μου - σε αντίθεση με τους καθηγητές μου.

ΛΕΜΟΝ: Μην τους ακούς. Εσύ babe είσαι πλασμένη για να γίνεις σούπερ σταρ!

ΣΥΛΒΙΑ: Προς το παρόν πάντως, δεν έχω να πληρώσω τη σχολή, χρωστάω τρία νοίκια και σ' αυτή τη δουλειά είμαι δοκιμαστικά. Οπότε μάλλον άστεγη με βλέπω να γίνομαι. Α! Παρά λίγο να το ξεχάσω. Σου έφερα αυτό (παίρνει το δώρο και της το δίνει).

ΛΕΜΟΝ: (Σκίζει το χαρτί και το πετά στο πάτωμα. Είναι ένας λούτρινος μονόκερος.) Ω! Ευχαριστώ! Ρε συ δεν έπρεπε. Αφού δεν...

ΣΥΛΒΙΑ: Σσστ! Μόνο να τον προσέχεις! Είναι πολύ σπάνιος... Σαν και σένα!

ΛΕΜΟΝ: Τι, πάσχει κι αυτός από Γιγαντοκεντρική Νευροπάθεια που σταδιακά καταστρέφει του νευρώνες του, έχει περάσει ολόκληρη τη ζωή του σ' ένα κρεβάτι και δεν έχει γνωρίσει ποτέ χαρά στα σκέλια του;

ΣΥΛΒΙΑ: Α ρε Λέμον, το μαύρο χιούμορ σου τσακίζει κόκκαλα.

ΛΕΜΟΝ: Σύλβια;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι;

ΛΕΜΟΝ: Λες να πάνε όλα καλά;

ΣΥΛΒΙΑ: Είμαι σίγουρη ότι αυτή ακριβώς τη στιγμή το σύμπαν συνωμοτεί υπέρ σου!

ΛΕΜΟΝ: Χες το σύμπαν ρε Σύλβια. Το θέμα είναι υπέρ ποιανού θα συνωμοτήσει ο γιατρός.

Μπαίνει στο δωμάτιο ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ντυμένος γιατρός και κρατά κάτι πίσω από την πλάτη.

ΣΥΛΒΙΑ: Α! Κατά φωνή! Καλημέρα γιατρέ!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Καλημέρα σας! (Προς τη ΛΕΜΟΝ) Πώς αισθάνεστε σήμερα ομορφιάτη; (Εμφανίζει ένα τριαντάφυλλο πίσω από την πλάτη).

ΛΕΜΟΝ: Α ρε γιατρέ, κάτι τέτοια μου κάνεις και μετά σε πηδάω στα όνειρά μου!

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ κοκκινίζει και αφήνει το τριαντάφυλλο στα πόδια του κρεβατιού.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ω! Με βλέπετε στα όνειρά σας; Αυτό είναι πολύ κολακευτικό για έναν μεσήλικα σαν και μένα!

ΛΕΜΟΝ: Μωρέ κάτσε να πετύχει η γονιδιακή θεραπεία και θα σου εξηγήσω εγώ τ' όνειρο!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Χα! Χα! Χαίρομαι που είστε σε καλή διάθεση! Όμως είναι ώρα να πηγαίνουμε. Μα που είναι ο Μάρκος; Μαααααρκο!

Μπαίνει στο δωμάτιο ένας νοσοκόμος που είναι ο ΜΑΡΚΟΣ και σπρώχνει ξεφυσώντας και καταϊδρωμένος ένα αναπηρικό αμαξίδιο.

ΛΕΜΟΝ: Βρε καλώς τον Μαρκάκα! Τι έγινε και άργησες; Πάλι χαμουρευόσουν με την Ελενίτσα στην αποθήκη με τα απορρυπαντικά;

ΜΑΡΚΟΣ: Σε έχω παρακαλέσει Λέμον, κομμένη η πλάκα με την Ελενίτσα. Ξέρεις καλά ότι έχω σοβαρό σκοπό. Και σου έχω ζητήσει εκατό φορές να μη με λες Μαρκάκα. Άντε να μου αδειάσεις επιτέλους το δωμάτιο. Τριανταεπτά μέρες μου έχεις κατσικωθεί στο τζάμπα εδώ μέσα...

ΛΕΜΟΝ: Ω! Τις μετράς; Soo sweet! Έλα τώρα και πάρε με στα στιβαρά σου μπράτσα να με ανεβάσεις στο κάμπριο.

Ο ΜΑΡΚΟΣ σηκώνει αγκαλιά τη ΛΕΜΟΝ για να τη βάλει στο καροτσάκι.

ΛΕΜΟΝ: (Με υπερβολικά ψεύτικη φωνή) Ωωωωω Μάρκο! Πάρε με τώρα εδώ στα όρθια!

Ο ΜΑΡΚΟΣ αφήνει τη ΛΕΜΟΝ στο καροτσάκι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Άντε, πάμε! Μας περιμένει το τιμ. (Προχωράει μπροστά)

Ο ΜΑΡΚΟΣ σπρώχνει το καροτσάκι. Όπως περνάνε δίπλα από τη ΣΥΛΒΙΑ που κοιτάζει τον ΦΙΛΙΠΠΟ, η ΛΕΜΟΝ απλώνει το χέρι και τη χουφτώνει. Η ΣΥΛΒΙΑ γυρίζει και τραβάει ένα χαστούκι στον ΜΑΡΚΟ.

ΣΥΛΒΙΑ: Α στο διάολο Μαρκάκα! Θα σε αναφέρω στην προϊσταμένη!

ΜΑΡΚΟΣ: *(Κρατά απορημένος το μάγουλό του και με το άλλο σπρώχνει την καρέκλα.)*
Μα...

Η ΛΕΜΟΝ έχει σκάσει στα γέλια.

ΛΕΜΟΝ: Χέστα λα βίστα babe κι ο Άρνι βοηθός *(δείχνει προς τον Άρνι)*.

ΣΥΛΒΙΑ: Χέστα και άστα, Λεμονέιτορ!

Αρχίζει να ακούγεται το What a wonderful world. Τα φώτα αρχίζουν να χαμηλώνουν. Ξαφνικά αναβοσβήνουν τα φώτα κι ακούγεται ένα παρατεταμένο μπιιπ. Τα φώτα σβήνουν εντελώς. Η μουσική σταματά και το μπιπ. Οι ηθοποιοί μένουν ακίνητοι στις θέσεις τους για μερικά δευτερόλεπτα. Αρχίζει ένα μπιπ σε σταθερό ρυθμό που όλο και γίνεται πιο γρήγορο. Τα φώτα ανάβουν. Αρχίζει η μουσική. Οι ηθοποιοί πετάγονται και αρχίζουν να χορεύουν χοροπηδώντας ξεφρενα. Παίρνουν μαζί τους και τον Άρνι.

Στο τέλος, κάνουν υπόκλιση όλοι μαζί στο κοινό - παίρνουν και τον Άρνι μαζί τους και τον βοηθούν να υποκλιθεί. Μετά φεύγουν όλοι και αφήνουν μόνο τον Άρνι στη μέση της σκηνής. Τελικά ξαναεμφανίζονται ένας – ένας. Ακούγεται μουσικό χαλί σιγά το What a wonderful worlds. Μπαίνουν μπροστά από τον Άρνι και λένε τα εξής όταν φτάνουν μπροστά από το κοινό:

ΜΑΡΚΟΣ: Μια πάθηση θεωρείται σπάνια όταν προσβάλει λιγότερα από 1 στα 2.000 άτομα.

Μπαίνει η ΣΥΛΒΙΑ. Στέκεται δίπλα στον ΜΑΡΚΟ και του πιάνει το χέρι.

ΣΥΛΒΙΑ: Παγκοσμίως υπάρχουν κάπου 8.000 διαφορετικές σπάνιες παθήσεις. Οι ασθενείς στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι παιδιά.

Μπαίνει ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Στέκεται δίπλα στην ΣΥΛΒΙΑ και της πιάνει το χέρι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Στην Ελλάδα, υπολογίζεται ότι υπάρχουν τουλάχιστον 1 εκατομμύριο άνθρωποι με κάποια σπάνια πάθηση.

Μπαίνει η ΛΕΜΟΝ. Στέκεται δίπλα στον ΦΙΛΙΠΠΟ και του πιάνει το χέρι.

ΛΕΜΟΝ: Αν όλοι οι ασθενείς με σπάνιες παθήσεις του κόσμου ζούσαν σε μία μόνο χώρα, τότε αυτή θα ήταν η 3η μεγαλύτερη σε πληθυσμό χώρα στον κόσμο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τα φάρμακα που προορίζονται για τις σπάνιες παθήσεις ονομάζονται «ορφανά».

Αφήνει το χέρι της ΛΕΜΟΝ.

ΣΥΛΒΙΑ: Οι φαρμακευτικές εταιρείες δεν είναι πρόθυμες να τα αναπτύξουν καθώς το κόστος παραγωγής και εμπορίας τους δεν μπορεί να καλυφθεί από τις αναμενόμενες πωλήσεις τους.

Αφήνει το χέρι του ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΜΑΡΚΟΣ: Η τελευταία ημέρα του Φεβρουαρίου κάθε έτους έχει οριστεί ως Ημέρα των Σπάνιων Παθήσεων.

Αφήνει το χέρι της ΣΥΛΒΙΑΣ. Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ γυρνά και κοιτά τη ΛΕΜΟΝ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ζητείται κοπέλα να προσέχει μονόκερο.

Η ΛΕΜΟΝ γυρνά και κοιτά τον ΦΙΛΙΠΠΟ και του χαμογελά. Η ΛΕΜΟΝ απλώνει τα χέρια προς τον ΦΙΛΙΠΠΟ.

ΛΕΜΟΝ: Ζητείται μονόκερος να προσέχει κοπέλα.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ και η ΛΕΜΟΝ αγκαλιάζονται και φεύγουν από τη σκηνή αγκαλιασμένοι.

Η ΣΥΛΒΙΑ γυρνά προς τον ΜΑΡΚΟ και του χαμογελά. Ο ΜΑΡΚΟΣ αμέσως γυρνά προς αυτήν και την κοιτά όλο προσδοκία.

ΣΥΛΒΙΑ: Χέστα λα βίστα, Μάρκο! (Τον χαιρετά στρατιωτικά, γυρνάει, παίρνει τον Άρνι αγκαλιά και μαζί του βγαίνει από τη σκηνή αφήνοντας τον Μάρκο σύξυλο).

Ο ΜΑΡΚΟΣ γυρνά απογοητευμένος προς το κοινό.

ΜΑΡΚΟΣ: Πλάκα μου κάνεις;

Η μουσική δυναμώνει. Τα φώτα σβήνουν....

ΤΕΛΟΣ

Εναλλακτική Εκδοχή της Τελευταίας Σκηνής

7. Δωμάτιο νοσοκομείου

Η ΛΕΜΟΝ είναι καθισμένη σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου και έχει ένα λάπτοπ στα πόδια της. Ακούγεται ένα πολύ γρήγορο επαναλαμβανόμενο μπιιπ από την μπαταρία του λάπτοπ που τελειώνει. Στα πόδια τού κρεβατιού είναι κρεμασμένη η τσάντα με τον μονόκερο, ενώ στο δωμάτιο υπάρχουν αφίσες με μονόκερους. Σε μια γωνιά είναι το σταντ του Άρνι και από πάνω του έχουν βάλει ιατρική ποδιά.

ΛΕΜΟΝ: (Χτυπάει το λάπτοπ) Φακ, φακ, φακ! Όχι τώρα. Λίγο ήθελα ακόμα και το τελείωνα ρε γαμώτο.

Μπαίνει στο δωμάτιο η ΣΥΛΒΙΑ ντυμένη νοσοκόμα. Κρατά ένα τυλιγμένο δώρο με κορδέλα.

ΣΥΛΒΙΑ: Καλημέρα Λεμονίτσα!

ΛΕΜΟΝ: Σου έχω πει το Λεμονίτσα κομμένο.

ΣΥΛΒΙΑ: Μπα, νευράκια βλέπω. Τι έγινε; Πάλι σε κάνανε block στο Facebook;

ΛΕΜΟΝ: Όχι βέβαια! Αν θες να ξέρεις, έγραφα ένα θεατρικό!

ΣΥΛΒΙΑ: Αλήθεια; Τι; Κουλτουριάρικο κι έτσι; Σας αυτά τα κουλά που διαβάζεις;

ΛΕΜΟΝ: Μπα! Θα έλεγα ότι είναι πιο πολύ, πώς να το πω.... Αυτοβιογραφικό. Λοιπόν, έτσι και βρω θύμα να το ανεβάσει, σου υπόσχομαι ότι θα σε κάνω πρωταγωνίστρια babe!

ΣΥΛΒΙΑ: Χα! Χα! Χαίρομαι που κάποιος εκτιμά το ταλέντο μου - σε αντίθεση με τους καθηγητές μου.

ΛΕΜΟΝ: Μην τους ακούς. Εσύ είσαι πλασμένη για να γίνεις σούπερ σαρ!

ΣΥΛΒΙΑ: Προς το παρόν πάντως, δεν έχω να πληρώσω τη σχολή, χρωστάω τρία νοίκια και σ' αυτή τη δουλειά είμαι δοκιμαστικά. Οπότε μάλλον άστεγη με βλέπω να γίνομαι. Α! Παρά λίγο να το ξεχάσω. Σου έφερα αυτό (της δίνει το δώρο).

ΛΕΜΟΝ: (Σκίζει το χαρτί και το πετά στο πάτωμα. Είναι ένας λούτρινος μονόκερος.) Ω! Ευχαριστώ! Ρε συ δεν έπρεπε. Αφού δεν...

ΣΥΛΒΙΑ: Σσστ! Μόνο να τον προσέχεις! Είναι πολύ σπάνιος... Σαν και σένα!

ΛΕΜΟΝ: Τι, πάσχει κι αυτός από Γιγαντοκεντρική Νευροπάθεια που σταδιακά καταστρέφει του νευρώνες του, έχει περάσει ολόκληρη τη ζωή του σ' ένα κρεβάτι και δεν έχει γνωρίσει ποτέ χαρά στα σκέλια του;

ΣΥΛΒΙΑ: Α ρε Λέμον, το μαύρο χιούμορ σου τσακίζει κόκκαλα.

ΛΕΜΟΝ: Σύλβια;

ΣΥΛΒΙΑ: Ναι;

ΛΕΜΟΝ: Λες να πάνε όλα καλά;

ΣΥΛΒΙΑ: Είμαι σίγουρη ότι αυτή ακριβώς τη στιγμή το σύμπαν συνωμοτεί υπέρ σου!

ΛΕΜΟΝ: Χες το σύμπαν ρε Σύλβια. Το θέμα είναι υπέρ ποιανού θα συνωμοτήσει ο γιατρός.

Μπαίνει στο δωμάτιο ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ντυμένος γιατρός και κρατά κάτι πίσω από την πλάτη.

ΣΥΛΒΙΑ: Α! Κατά φωνή! Καλημέρα γιατρέ!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Καλημέρα σας! (Προς τη ΛΕΜΟΝ) Πώς αισθάνεστε σήμερα ομορφιάτη; (Εμφανίζει ένα τριαντάφυλλο πίσω από την πλάτη).

ΛΕΜΟΝ: Α ρε γιατρέ, κάτι τέτοια μου κάνεις και μετά σε πηδάω στα θεατρικά μου!

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ κοκκινίζει και αφήνει το τριαντάφυλλο στα πόδια του κρεβατιού.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ω! Αυτό ακούγεται πολύ κολακευτικό για έναν μεσήλικα σαν και μένα!

ΛΕΜΟΝ: Μωρέ κάτσε να πετύχει η γονιδιακή θεραπεία και θα σου εξηγήσω εγώ τ' όνειρο!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Χα! Χα! Χαίρομαι που είστε σε καλή διάθεση! Όμως είναι ώρα να πηγαίνουμε. Μα που είναι ο Μάρκος; Μααααααρκο!

Μπαίνει στο δωμάτιο ένας νοσοκόμος που είναι ο ΜΑΡΚΟΣ και σπρώχνει ξεφυσώντας και καταϊδρωμένος ένα αναπηρικό αμαξίδιο.

ΛΕΜΟΝ: Βρε καλώς τον Μαρκάκα! Τι έγινε και άργησες; Πάλι χαμουρευόσουν με την Ελενίτσα στην αποθήκη με τα απορρυπαντικά;

ΜΑΡΚΟΣ: Σε έχω παρακαλέσει Λέμον, κομμένη η πλάκα με την Ελενίτσα. Ξέρεις καλά ότι έχω σοβαρό σκοπό. Και σου έχω ζητήσει εκατό φορές να μη με λες Μαρκάκα. Άντε να μου αδειάσεις επιτέλους το δωμάτιο. Τριανταεπτά μέρες μου έχεις κατσικωθεί στο τζάμπα εδώ μέσα...

ΛΕΜΟΝ: Ω! Τις μετράς; Soo sweet! Έλα τώρα και πάρε με στα στιβαρά σου μπράτσα να με ανεβάσεις στο κάμπριο.

Ο ΜΑΡΚΟΣ σηκώνει αγκαλιά τη ΛΕΜΟΝ για να τη βάλει στο καροτσάκι.

ΛΕΜΟΝ: (Με υπερβολικά ψεύτικη φωνή) Ωωωωω Μάρκο! Πάρε με τώρα εδώ στα όρθια!

Ο ΜΑΡΚΟΣ αφήνει τη ΛΕΜΟΝ στο καροτσάκι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Άντε, πάμε! Μας περιμένει το τιμ. (Προχωράει μπροστά)

Ο ΜΑΡΚΟΣ σπρώχνει το καροτσάκι. Όπως περνάνε δίπλα από τη ΣΥΛΒΙΑ που κοιτάζει τον ΦΙΛΙΠΠΟ, η ΛΕΜΟΝ απλώνει το χέρι και τη χουφτώνει. Η ΣΥΛΒΙΑ γυρίζει και τραβάει ένα χαστούκι στον ΜΑΡΚΟ.

ΣΥΛΒΙΑ: Α στο διάολο Μαρκάκα! Θα σε αναφέρω στην προϊσταμένη!

ΜΑΡΚΟΣ: *(Κρατά απορημένος το μάγουλό του και με το άλλο σπρώχνει την καρέκλα.)*
Μα...

Η ΛΕΜΟΝ έχει σκάσει στα γέλια.

ΛΕΜΟΝ: Χέστα λα βίστα babe κι ο Άρνι βοηθός *(δείχνει προς τον Άρνι)*.

ΣΥΛΒΙΑ: Χέστα και άστα, Λεμονέιτορ!

Αρχίζει να ακούγεται το What a wonderful world. Τα φώτα αρχίζουν να χαμηλώνουν. Ξαφνικά αναβοσβήνουν τα φώτα κι ακούγεται ένα παρατεταμένο μπιιπ. Τα φώτα σβήνουν εντελώς. Η μουσική σταματά και το μπιπ. Οι ηθοποιοί μένουν ακίνητοι στις θέσεις τους για μερικά δευτερόλεπτα. Αρχίζει ένα μπιπ σε σταθερό ρυθμό που όλο και γίνεται πιο γρήγορο. Τα φώτα ανάβουν. Αρχίζει η μουσική. Οι ηθοποιοί πετάγονται και αρχίζουν να χορεύουν χοροπηδώντας ξέφρενα. Παίρνουν μαζί τους και τον Άρνι.

Στο τέλος, κάνουν υπόκλιση όλοι μαζί στο κοινό - παίρνουν και τον Άρνι μαζί τους και τον βοηθούν να υποκλιθεί. Μετά φεύγουν όλοι και αφήνουν μόνο τον Άρνι στη μέση της σκηνής. Τελικά ξαναεμφανίζονται ένας – ένας. Ακούγεται μουσικό χαλί σιγά το What a wonderful worlds. Μπαίνουν μπροστά από τον Άρνι και λένε τα εξής όταν φτάνουν μπροστά από το κοινό:

ΜΑΡΚΟΣ: Μια πάθηση θεωρείται σπάνια όταν προσβάλει λιγότερα από 1 στα 2.000 άτομα.

Μπαίνει η ΣΥΛΒΙΑ. Στέκεται δίπλα στον ΜΑΡΚΟ και του πιάνει το χέρι.

ΣΥΛΒΙΑ: Παγκοσμίως υπάρχουν κάπου 8.000 διαφορετικές σπάνιες παθήσεις. Οι ασθενείς στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι παιδιά.

Μπαίνει ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Στέκεται δίπλα στην ΣΥΛΒΙΑ και της πιάνει το χέρι.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Στην Ελλάδα, υπολογίζεται ότι υπάρχουν τουλάχιστον 1 εκατομμύριο άνθρωποι με κάποια σπάνια πάθηση.

Μπαίνει η ΛΕΜΟΝ. Στέκεται δίπλα στον ΦΙΛΙΠΠΟ και του πιάνει το χέρι.

ΛΕΜΟΝ: Αν όλοι οι ασθενείς με σπάνιες παθήσεις του κόσμου ζούσαν σε μία μόνο χώρα, τότε αυτή θα ήταν η 3η μεγαλύτερη σε πληθυσμό χώρα στον κόσμο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τα φάρμακα που προορίζονται για τις σπάνιες παθήσεις ονομάζονται «ορφανά».

Αφήνει το χέρι της ΛΕΜΟΝ.

ΣΥΛΒΙΑ: Οι φαρμακευτικές εταιρείες δεν είναι πρόθυμες να τα αναπτύξουν καθώς το κόστος παραγωγής και εμπορίας τους δεν μπορεί να καλυφθεί από τις αναμενόμενες πωλήσεις τους.

Αφήνει το χέρι του ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΜΑΡΚΟΣ: Η τελευταία ημέρα του Φεβρουαρίου κάθε έτους έχει οριστεί ως Ημέρα των Σπάνιων Παθήσεων.

Αφήνει το χέρι της ΣΥΛΒΙΑΣ. Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ γυρνά και κοιτά τη ΛΕΜΟΝ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ζητείται κοπέλα να προσέχει μονόκερο.

Η ΛΕΜΟΝ γυρνά και κοιτά τον ΦΙΛΙΠΠΟ και του χαμογελά. Η ΛΕΜΟΝ απλώνει τα χέρια προς τον ΦΙΛΙΠΠΟ.

ΛΕΜΟΝ: Ζητείται μονόκερος να προσέχει κοπέλα.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ και η ΛΕΜΟΝ αγκαλιάζονται και φεύγουν από τη σκηνή αγκαλιασμένοι.

Η ΣΥΛΒΙΑ γυρνά προς τον ΜΑΡΚΟ και του χαμογελά. Ο ΜΑΡΚΟΣ αμέσως γυρνά προς αυτήν και την κοιτά όλο προσδοκία.

ΣΥΛΒΙΑ: Χέστα λα βίστα, Μάρκο! (Τον χαιρετά στρατιωτικά, γυρνάει, παίρνει τον Άρνι αγκαλιά και μαζί του βγαίνει από τη σκηνή αφήνοντας τον Μάρκο σύξυλο).

Ο ΜΑΡΚΟΣ γυρνά απογοητευμένος προς το κοινό.

ΜΑΡΚΟΣ: Πλάκα μου κάνεις;

Η μουσική δυναμώνει. Τα φώτα σβήνουν....

ΤΕΛΟΣ